William Voltz

PLANETA TISÍCE RADOSTÍ

Přeložila Anna Štorkánová

Z hangáru šli hlavní chodbou k antigravitační šachtě. Muži, které potkávali, kolem nich procházeli bez pozdravu a dívali se na ně nedůvěřivě a odmítavě. Důstojník pozemské flotily, který je doprovázel, se rozpačitě usmíval. Pravděpodobně měl stejné pochybnosti jako celá posádka CRESTU IV.
Před výtahem se Fancan Teik zastavil. „Co se děje na téhle lodi?" zeptal se.
Poručík Luigi Bernardo marně hledal ve strnulém obličeji obřího Haluťana výraz nějakého citu.
„Nerozumím vám," odpověděl.
„Vy mi nerozumíte? Jsem přesvědčený, že mi rozumíte až moc dobré, poručíku, protože i vy podle všeho litujete, že jsme tam nezůstali. Nejspíš byste
uvítal, kdybychom se z průzkumného letu nevrátili."
„Nemohu popřít, že někteří muži na palubě si to myslí," připustil poručík. „Ale pro mě jste spojenec, který si zaslouží loajalitu. Vím, že Perry Rhodan zastává stejné stanovisko. Nemusíte si dělat Žádné starosti."
„Starosti?" opakoval dunivým hlasem Icho Tolot. „Pozemšťané mají v současné době větší problémy než my. Nemůžete popřít, že národy této galaxie vás považují za pomahače dvou Bestií. Z tohoto důvodu bude na CRESTIV uspořádána nemilosrdná štvanice. Bylo by jen rozumné, kdybychom se oddělili,"
Bernardo nesouhlasil: „Myslím, že na to už je pozdě. Zaútočí v každém případě, i tehdy, když vy se svou lodí naberete jiný kurz. Pokud zůstaneme pohromadě, máme vetší šanci."
„My se nikomu nevnucujeme," prohlásil Fancan Teik.
Poručík neodpověděl. Hodně členů posádky se vyslovilo pro

odloučení od Haluťanů. Pohledy, které stíhaly Tolota a Teika vyjadřovaly náladu na palubě CRESTUIV.
Přesto byl poručík přesvědčený, že Perry Rhodan bude i nadále podporovat své halutské přátele. Pro lidstvo už udělali dost.
Bernardo se pokusil zaujmout k této věci své stanovisko. I on přemýšlel o možnosti odloučení od Haluťanů. Toto
uvažování odpovídalo pudu sebezáchovy člověka a odsoudit je bylo možné jen tehdy, pokud by zvítězilo nad rozumem.
Během cesty výtahem Bernardo přemýšlel o postavení vlajkové lodi a její posádky.
Od zmizení pevnosti uplynulo pět dní. Kalendář na palubě CRESTU IV ukazoval 10. březen 2436, datum, které mělo ve vzdálenosti třiceti milionů světelných let od Země jen relativní platnost
CREST IV obíhala nejvzdálenější planetu soustavy Truk. Na farmářské planetě Truktanu panoval klid. Bernardo si ale byl jistý, že někde uvnitř kulové galaxie M-87 probíhají horečné přípravy na zničení CRESTU IV
Oba Haluťané, kteří se neočekávaně vrátili z průzkumného letu, přinášeli jistě znepokojující zprávy.
Vstup na můstek ukončil veškeré přemýšlení. Luigi Bernardo se jako velitel komanda robotů dobře vyznal v této ohromné místnosti. Jak očekával, Tolota a Teika i tady přivítalo chladné mlčení. Přítomni byli Perry Rhodan, Atlan, téměř všichni důstojníci a mutanti. Haluťané oznámili pomocí vysílačky návrat, aniž by uvedli podrobnosti o svých objevech.
Perry Rhodan vyšel Haluťanům vstříc.
„Vrátili jste se dřív, než jsme čekali. Domnívám se, že jste průzkumný let přerušili z vážných důvodů," řekl.
„Vrátili jsme se, abychom vás varovali," odpověděl Tolot a ohlédl se na důstojníky, kteří kolem něj pomalu vytvořili kruh.
„Co se stalo?" zeptal se Rhodan.
„Lokalizovali jsme tisíc vesmírných lodí, doprovázených létající pevností," hlásil Fancan Teik. „Naše propočty jejich

kurzu potvrdily, že cílem je tato planetární soustava."
Další otázku položil Atlan: „Kdy dorazí sem?"
„Za čtyři a půl hodiny podle vašeho času."
„Počítal jsem s tím, že dříve nebo později musíme odletět," řekl Perry Rhodan, „Nehledě na to, že v tomto sektoru už není nic, co by si zasluhovalo naši pozornost."
Poručík Bernardo věděl, že vědci a odborníci na palubě CRESTU IV v posledních dnech nepřetržitě vyhodnocovali hvězdné mapy a pozitronické diagramy Skoarů. Bylo celkem jisté, že si Perry Rhodan mezi nesčetnými slunečními soustavami už vybral cíl.
Všichni muži na palubě se intenzivně učili centrální idiom.
„Rád bych věděl, jestli té flotile velí Skoarto," poznamenal Atlan.
„Nebudeme mít příležitost to zjistit," řekl Rhodan. „Ostatně není podstatné, jestli bychom se střetli se Skoary nebo Dumfrii, protože oba národy mají stejný cíl."
„Dalo se zjistit, jaké ty lodě mají pohon?" zeptal se plukovník Merlin Akran.
„Všechny mají lineární pohon," odpověděl Fancan Teik. „Je to dost podivné, protože je jisté, že mnohé národy této galaxie znají tajemství dimenzotranzičního pohonu."
„Musí tu být nějaký důvod, proč se vzdali lepšího pohonu," uvažoval nahlas Atlan.
„Jsem přesvědčený, že vůdčí mocnosti této galaxie použití dimenzotranzičních motorů zakázaly," řekl Icho Tolot. „Víme, že centrální modrý paprsek této galaxie velmi bouřlivě reaguje na impulzy z dimenzotranzičních zařízení."
Poručík Bernardo si byl jistý, že tento závěr je správný. Stav dimenzotranzičního pohonu v halutské lodi mohl sloužit jako důkaz pro tuto teorii. S dimenzotranzičními motory se bez rizika mohli pohybovat možná jen tajemní Budovatelé centra, vůdčí národ této galaxie.
Perry Rhodan pokynul oběma Haluťanům a sklonil se nad stůl

s mapami. „Shodli jsme se, že v této sluneční soustavě nemůžeme zůstat. Navzdory současné situaci jsem rozhodnutý navázat kontakt s národy této galaxie."
Tolot a Teik se na sebe podívali, Poručík Bernardo cítil, že se dorozumívají.
Konečně Tolot promluvil: „Není po
chyb, že nenávist národů kulové galaxie M-87 je namířena především proti Teikovi a mne. Pokud se nám podaří zaměstnat všechny protivníky, budete mít dost času navázat kontakt s cizími inteligencemi."
Rhodan se napřímil. Ve světle mapového stolu bylo vidět, jak se mu pohybují svaly v obličeji. „Chcete nás opustit," konstatoval.
„O tom nemůže být řeč," namítl Tolot. „Kde se budeme zdržovat, je otázka rozumové úvahy."
„Zůstaneme spolu," prohlásil Rhodan. „Nikdo nesmí říct, že v okamžiku nebezpečí opouštíme své přátele."
Tolot se neklidně pohnul. „To si možná myslíte vy, Perry Rhodane. Muži na palubě této lodi mohou být jiného názoru."
„Nemůžete jim to vyčítat," poznamenal Rhodan,
Icho Tolot se napřímil a vypadal ještě větší. „Rozdělíme se!" zavrčel.
„Okamžik," vmísil se Atlan. „Odkdy se naši halutští přátelé nechají unášet falešnou hrdostí? Rozum velí, abychom zůstali spolu. Potřebujeme vás a v tomto nepřátelském prostředí tím víc. Ohroženi jsme v každém případě, i když vy naberete jiný kurz."
„Oddělíme se," opakoval tvrdošíjně Tolot.
„Podceňujete loajalitu Pozemšťanů," vložil se do debaty telepat John Marshall. „Možná si myslíte, že posádka je zaujatá proti vám, ale opak je pravdou."
„Jak to chcete dokázat?"
„Dáme hlasovat!" řekl Rhodan.
Atlan se otočil k Haluťanům: „Zrně; nitě názor, jestliže se

většina posádky vysloví pro vaše setrvání na palubě?" '<
Haluťané zaváhali. Konečně Teik řekl:‘‘ „Dobrá, dejte hlasovat!"
Úkolem byl pověřen mutant John Marshall. Rhodan se opět sklonil k mapám a ukázal na jedno místo. To je planetární soustava slunce Geeg. Od našeho současného stanoviště je vzdálená šest tisíc sedm set osmnáct světelných let. Tuto vzdálenost překonáme ve čtyřech lineárních etapách. Mezi nimi se vždycky vrátíme do normálního prostoru a provedeme lokalizaci. Rád bych zabránil pronásledování."
„Z vašich dřívějších slov jsem pochopil, že chcete navázat kontakty," řekl Fancan Teik. „Každý kontakt v sobě nese zárodek boje. Jsem přesvědčený, že všechny národy, které patří ke kastovnímu systému, vědí o vaší přítomnosti a jsou připraveny na váš přílet. V této galaxii nenajdeme přátele. Ať přistanou Pozemšťané kdekoliv, budou považováni za přátele Bestií a podle toho se s nimi bude jednat."
Rhodan nesdílel pesimismus svého přítele. „Z map jsme vyčetli, že uvnitř této galaxie existuje třiapadesát planet určených k rekreaci a zotavení. Jednou
z nich je Geegival v soustavě slunce Geeg. Na tyto planety smějí jen vysoce postavené inteligentní bytosti s výjimečnými zásluhami. Pobyt je bezplatný. Vycházím z předpokladu, že na tyto světy budou létat soukromé lodě. Stěží tam budou obranné systémy. Tyto planety tedy mohou být nebezpečné jen pokud se tam objeví nepřátelské sváry."
„Prázdninová planeta!" pronesl pohrdavě Tolot. „Co si od toho slibujete?"
„"Vycházím z toho, že v této galaxii žijí nesčetné miliardy inteligentních bytostí, které spadají do kastovního systému. To znamená, že padesát tři planety nemohou nabídnout místo všem, kteří si potřebují odpočinout. Z toho plyne, že se tam budou zdržovat jen opravdu významné osobnosti. To je naše šance."

„Na co ještě čekáme?" zasmál se Atlan. „Letíme na dovolenou!"
O půl hodiny později CREST IV opustila oběžnou dráhu čtvrté planety slunce, které se jmenovalo Truk. Obří kulová loď zrychlovala, až přešla do lineárního prostoru.

2.
CREST IV měla za sebou dvě etapy lineárního letu, když John Marshall
ukončil průzkum a vešel na můstek. Doprovázel jej Roi Danton, který na přání obou Haluťanů dozíral na hlasování.
Danton se patrně rozhodl dodat událostem dramatický rámec, protože se dostavil v oděvu z dob francouzské revoluce a s napudrovaným obličejem. S afektovanými pohyby následoval Johna Marshalla.
Z mutantova obličeje nebylo možné vyčíst, jak hlasování dopadlo.
Danton se uklonil na všechny strany a rozvinul list papíru.
„Počkat!" zazněl ostrý hlas. „Výsledek je neplatný!"
Poručík Bernarde, který seděl u navigačních přístrojů, se otočil.
K Dantonovi a Marshallovi se kolébal Gucky.
„Jeden hlas chybí!" pištěl.
„Čí hlas?" zeptal se Danton.
„Můj!"
„Tvůj hlas nemůže ovlivnit výsledek hlasování," prohlásil Danton. „Ostatně, podle mého názoru nejsi oprávněný volit."
„Cože?" vykřikl Gucky a otočil se k Rhodanovi a oběma Haluťanům, jako by u nich hledal ochranu před tak ne-horázným jednáním.
„Ve všeobecných ustanoveních, týkajících se voleb na pozemských lodích, není ani slovo o volebním právu myšobů," vysvětloval Danton. „Bylo by nutné přijmout zásadní řešení, které by vycházelo z otázky, zda jsi duševně způsobilý k účasti v hlasování, a to přísluší jen řádnému soudu."

„Zásadní řešení... Duševně způsobilý...?" koktal my sob.
„Ano, ano," prohlásil netrpělivě Danton a urovnal si paruku. Stále ještě odmítal obléci si běžnou uniformu. Posádka CRESTUIV si nikdy nenechala ujít příležitost ke stále novým žertům a pomluvám na jeho adresu. Svým způsobem tak mužům pomáhal překonávat stres.
„Johne!" řekl Rhodan. „Přečtěte výsledek."
Danton chtěl předat papír Marshallovi, ale Gucky zapojil telekinetické schopnosti. List vylétl ke stropu a zůstal tam viset.
„To nevadí," prohlásil Marshall. „Znám výsledek zpaměti. Jen osmdesát čtyři členové posádky se vyslovili pro odchod Tolota a Teika. Třiadvacet hlasů je neplatných. Všichni ostatní astronauti jsou pro další spolupráci s Haluťany."
„Hlasování je nedemokratické!" křičel Gucky. „Trvám na tom, abych mohl odevzdat svůj hlas."
„Messieurs," řekl Danton s úsměvem, „já jsem svou úlohu splnil. Za mých časů končily podvratné živly, jako tento myšob, pod guillotinou." Nasadil si třírohý klobouk, tanečním krokem se otočil a odcházel.
Gucky chvíli lapal po dechu, pak zprůhledněl a dematerializoval.
CREST IV přerušila lineární let ve vzdálenosti sedmi světelných měsíců před soustavou slunce Geeg. Perry Rho, daň akceptoval rady Atlana a obou Haluťanů. Neletěl rovnou do planetární soustavy, ale rozhodl se vyslat napřed průzkumné lodě. Sedm světelných měsíců mohly bez problémů překonat i nejmenší pomocné lodě z hangáru CRESTU IV.
CREST IV byla pod velením plukovníka Merlina Akrana navedena na oběžnou dráhu kolem obří modré hvězdy, r která neměla žádnou planetu. Charakteristické vyzařování lodi bylo absorbováno energetickými výboji slunce, takže zaměření bylo možné jen ve zcela výjimečných případech.
Z podkladů Skoarů měli informace jen o kosmické poloze

planetární soustavy slunce Geeg. Od středu galaxie. M-87 bylá vzdálena asi 61 000 světelných let. Z ukořistěných materiálů se bohužel nedalo stanovit, jaké podmínky panují na rekreační planetě.
Perry Rhodan vyslal čtyři stíhačky typu moskyto, které měly s největší opatrností propátrat planetární systém. Na palubách se nalézali nejzkušenější piloti a mutanti.
Čtyři malé lodě se vrátily, aniž došlo k jakémukoliv incidentu.
Bylo zjištěno, že kolem Geegivalu, velmi krásné planety terestrického typu, krouží tisíce vesmírných lodí nejrůznější konstrukce. Nejspíš šlo o dopravní prostředky hostů. Rhodan z toho usoudil, že ne všechny rakety smějí přistát. Domníval se, že rekreanti se dostávají na povrch buď pomocí transmiteru nebo tažného paprsku. Slunce Geeg mělo ještě jednu planetu, která ale obíhala tak blízko, že se muselo jednat o žhnoucí peklo.
Přitažlivost na Geegivalu měla hodnotu 0,98 g. Planeta potřebovala 28,5 hodiny, aby se otočila kolem své osy. Atmosféra a klima odpovídaly pozemským podmínkám. Existovaly tu čtyři velké kontinenty.
Všechny tyto údaje jen podpořily Rhodanův úmysl.
Posádky stíhaček ovšem pořídily snímky, které Rhodana znepokojily.
Na trojrozměrném obrazu byly obrysy létající pevnosti.
Perry Rhodan si byl vědom, že se musí rozhodnout. Přítomnost pevnosti mohla být náhoda, ale taky se vládnoucí skupina galaxie mohla rozhodnout chránit zvlášť ohrožené planety.
Atlan, který svého pozemského přítele znal dostatečně dlouho, aby věděl, co se odehrává v jeho hlavě, řekl:
„Vypadá to, že bychom měli tento
sektor opustit. Přítomnost pevnosti zpochybňuje názor, že na Geegivalu panují rajské podmínky."
„Nevím, jestli se máme vzdát," uvažoval nahlas Rhodan. „Pevnost možná neznamená nutně nebezpečí."

„Dřív než o Geegival se budeme muset starat o pevnost," vmísil se Icho Tolot.
„Pošlu tam stíhačku," rozhodl Rhodan. „Gucky a Ras Čubaj se pokusí proniknout do pevnosti."
Rhodan znal rizika spojená s tímto nasazením. Pokud je pevnost chráněná stejně jako na Truktanu, neproniknou do ní ani mutanti. Přesto bylo důležité navázat spojení se zdejšími národy. Nemohli stále jen křižovat galaxií. Na události, které se odehrávají v domovské Mléčné dráze, se ani neodvažoval myslet.

3.
Slunce Geeg viselo v prostoru jako oranžově červený míč. Na obrazovkách dálkového zaměření byly i obě planety. Velitel stíhačky major Bob McCisom se napřímil a přehodil několik páček. Mezi posádkou byl známý svým smyslem pro humor.
„Za pár minut jsme u cíle," řekl Rasu Čubajovi.
Teleportér mlčky přikývl. Oči měl při
vřené, ale sledoval všechno, co se ukázalo na monitorech.
Gucky stál za Čubajovým křeslem a zapínal si přezky speciálního oděvu. Tato činnost mu umožnila skrýt vnitřní rozčilení. Věděl, že Čubaj i on se dostanou do pevnosti jen v tom případě, že nebude chráněna vysokoenergetickým štítem. Ještě nezapomněl, jak byl na Truktanu odražen. Tehdy byl několik hodin v bezvědomí a delší dobu neschopný nasazení.
„Jsi hotový?" zeptal se Čubaj.
„Samozřejmě," odpověděl útočně Gucky. „Co je to za otázku? Na mé se nikdy nemuselo čekat."
„Přezkoušej si zbraně!"
„Co je to s tebou?" vyletěl Gucky. „Udělej tohle, udělej támhleto...! Nepřeji si, abys se mnou jednal jako s nesvéprávným. Vím sám, co mám dělat."
Major McCisom se nedal rušit. Samozřejmě, že Gucky věděl, co dělá. Pokud se zpěčoval, tak jen aby Rase pozlobil.

Bob McCisom sledoval monitory. Lodě, které kroužily kolem Geegivalu měly všechny stejný kurz. To hlásily už posádky čtyř předchozích stíhaček. Major z toho vyvodil, že v planetární soustavě existuje přistávací a vzletový koridor.
McCisom pilotoval stíhačku v pravém úhlu ke koridoru. Tímto způsobem se mohl přiblížit k planetě, aniž by se
dostal do kontaktu s přilétajícími loděmi.
Létající pevnost objevil v okamžiku, kdy se dostal do vzdálenosti 100 000 kilometrů od Geegivalu.
Obrovský objekt obíhal Geegival ve výšce 2 000 kilometrů nad planetou. Byl tedy dál od povrchu než lodě rekreantů, které byly navedeny na nižší oběžné dráhy.
„To je pevnost, majore," řekl důstojnický čekatel Roscoe Poindexter, který patřil k posádce stíhačky. „Není tak velká jako ta na Truktanu."
McCisom zamyšleně přikývl. Pevnost se pohybovala na pozadí planety, která se jevila jako plochý kotouč. Už bylo vidět obrysy pevnin, protože disková loď se blížila k polokouli, kde byl den.
„Pevnost je asi něco jako strážní stanice," prohlásil Ras Čubaj. „Možná chrání lodě výletníků."
V okamžiku, kdy na stíhačku začala působit gravitace planety, byla pevnost skrytá, za horizontem. Horní část planety jako by hořela, což bylo způsobeno odrazem paprsků vycházejícího slunce na hladině oceánu. V blízkosti rovníku bránily pohledu na povrch planety mraky.
Kosmické lodě, kroužící nad Geegivalem, způsobily na lokátorech ve stíhačce úplnou bouři. Majora signály z přístrojů nevyvedly z klidu. Jen snížil rychlost. „Počkáme, až se pevnost opět
vynoří," řekl a ve výšce 2 000 kilometrů nad planetou uvedl stíhačku do klidu.
Pak soustředil pozornost na povrch planety. Pevniny byly zřetelně vidět. Podle jejich obrysů se dalo usuzovat, že

návštěvníci jsou si jistí před přírodními katastrofami. Pobřeží a nesčetné ostrovy byly zastavěné. Nic nenaznačovalo vulkanickou činnost.
„Krásná planeta," poznamenal Ras Čubaj.
„Podobá se Zemi," řekl nejistě Roscoe Poindexter.
„Jsem si jistý, že v téhle galaxii je víc podobných světů, ale nejsou obývané inteligentními bytostmi," nechal se slyšet McCisom. „Možná budeme nuceni usadit se na jedné z nich."
Ostatní mlčeli. McCisom vyslovil to, na co myslela většina posádky. Pozemšťané sice stále ještě doufali, že se vrátí do domovské galaxie, ale v hloubi duše se smiřovali s opačnou možností.
„Pevnost se objeví za několik minut," prolomil tísnivé ticho McCisom.
„Jsem připravený," řekl Gucky.
„Skočíme s aktivními mikrodeflektory," ozval se Ras Čubaj.
„Neviditelnost nám nebude moc platná, pokud mají uvnitř pevnosti zaměřovači přístroje," namítl Gucky.
„Stačí nám několik minut, abychom zjistili, o co jde. Pokud vyjde najevo, že pevnost chrání planetu před útokem,
Perry Rhodan by měl dát povel k odletu."
„Rekreačních planet je víc než padesát," poznamenal McCisom. „Pochybuji, že jsou všechny chráněny."
„Nemyslím, že by Perry Rhodan chtěl oblétávat všechny planety. Pokud neuspějeme na Geegivalu, budeme muset vymyslet něco jiného, co by nám umožnilo styk s vůdčí kastou," řekl Ras Čubaj a pohlédl na palubní hodiny. „Skočím první," otočil se ke Guckymu. „Jestli nebudu vržen zpátky, o minutu později mě následuj."
„Proč nemůžu jít první?" zakňoural myšob.
„Z různých důvodů," odpověděl vyhýbavě Pozemšťan afrického původu a otočil se k McCisomovi. „Majore, počkáte patnáct minut. Pokud se do té doby nevrátíme, pošlete zprávu na CRESTIV."

Major se zamračil. Rádiové impulzy mohly vést k odhalení jejich stíhačky a honu na ně.
Úvahy byly přerušeny vynořením pevnosti. Ručička ukazatele hmoty poskočila a na monitoru dálkového lokátoru se objevily obrysy objektu.
„Nemá ochranný štít!" zvolal Ras Čubaj. Na obrazovkách to vypadalo, jako by se pevnost od Geegivalu vzdalovala. To byl pochopitelně jen optický klam, který vznikal tím, že stíhačka kopírovala rotační pohyb planety, zatím
co pevnost se pohybovala mnohem rychleji.
McCisom potlačil nutkání zrychlit a odletět pryč ze soustavy. Pohlédl na kontrolky. Cíl obou teleportérů byl vzdálený ještě 5 000 kilometrů.
„Skočím v okamžiku, kdy pevnost bude mezi námi a povrchem planety," řekl Čubaj.
„Zrychlím a budu udržovat konstantní vzdálenost," ujistil ho major.
„Nemůžeme vyloučit možnost, že stíhačka bude lokalizována," upozornil Čubaj. „V tom případě nás musíte okamžitě varovat, abychom se stačili vrátit."
McCisom přikývl. Na obrazovce už byly vidět podrobnosti obrovského komplexu. Věže a budovy se podobaly truktanské pevnosti a materiál byla táž modročervená ocel.
Čubaj se soustředil. Parapsychická síla jeho ducha rozložila ve zlomku vteřiny jeho tělo na chaoticky vířící atomy a vrhla ho v nulovém čase k pevnosti.
Ras Čubaj sáhl po pažbě paralyzátoru ještě dřív, než začal pracovat jeho rozum. V průběhu desítek let vycvičil své tělo natolik, že nervy a svaly byly v Činnosti dřív než mozek.
Materializoval se ve velké hale, osvětlené kulovým tělesem umístěným těsně pod stropem. U stěn stály průsvitné bedny, které připomínaly zasklené skříňky. Mezi nimi stály kovové podstavce s podivně utvářenými figurami. Podstavce vydávaly modré světlo, kterým byly figury velmi působivě nasvíceny.

Odněkud zaznívala podivná hudba připomínající vzdálené hlasy.
Ras Čubaj stál uprostřed haly. Nebyl sám. Kolem skleněných skříněk se pohybovala řada velmi rozdílných bytostí. Jejich pozornost byla obrácena k předmětům v průsvitných schránkách i k figurám na podstavcích.
Teleportér se snažil pochopit, co se tu odehrává. Pak ho to napadlo: Výstava!
Vtom se kdosi dotkl jeho ruky a známý hlas se zeptal: „Co loje? Muzeum?"
Gucky byl tady. Pomocí telepatie objevil místo, kde je Ras, ale okamžitě zase dematerializoval. Čubaj pokrčil rameny a šel k východu z haly. Žádná z bytostí neměla nic, co by připomínalo zbraň a jejich chování nenaznačovalo, že by jim mělo hrozit nějaké nebezpečí.
Čubaj se 'dostal do jiné místnosti. V oválném bazénu se v osvětlené vodě pohybovali příslušníci nejrůznějších národů. Kolem bazénu byly rozestavené židle odpovídající anatomii návštěvníků. Hudba tu byla silnější.
Čubaj se soustředil a skočil na jiné místo. Chvíli mu trvalo, než si zvykl na
šero v tomto prostoru. Byl v dlouhé chodbě, po jejíchž obou stranách byly průsvitné dveře. Za nimi, v malých místnostech spaly neznámé bytosti. Na konci chodby byl svítící nápis v centrálním idiomu: „Nikdo ať neruší sriy vyčerpaných".
Čubaj zvedl obočí. V té chvíli se vedle něj materializoval Gucky a smál se.
„Tahle pevnost je něco jako zábavní podnik. Současně létající památník."
„To mě napadlo taky," souhlasil Ras Čubaj. „Pokud to není jen šikovné maskování."
„V žádném případě," ujistil ho myšob. „Objevil jsem bývalou dělostřeleckou centrálu. Je opuštěná a její zařízení beznadějně zastaralé."

„Takže pevnost patří ke Geegivalu," řekl Ras Čubaj. „Je součástí rekreační planety."
„Správně," řekl Gucky. „Nemůže nás ohrozit."
„Takže se vracíme."
„Máme ještě sedm minut času," protestoval Gucky. „Ty si skoč, já se chci trochu pobavit."
„Nedělej to. Byl bych nerad, aby nás objevili kvůli nějaké hlouposti," varoval Čubaj, ale Gucky neodpověděl. Čubaj se rozhodl vrátit na palubu stíhačky. Materializoval se a okamžitě vypnul deflektor.
Major si ulehčením oddechl.
„Máte nějaké potíže?1' zeptal se Čubaj a pohlédl na monitory.
„Ne. Tady se nic nezměnilo." Čubaj krátce informoval muže na palubě stíhačky. Když skončil, uprostřed kabiny se materializoval Gucky. Jeho ochranný oděv byl na pravém rameni propálený. „Nějaký pitomec zřídil na pevnosti střelnici. Materializoval jsem se mezi terči v okamžiku, kdy někdo vystřelil."

4.

Jen málokdy navštěvoval Perry Rhodan svého syna v jeho kabině. Proto byl Roi Danton velmi překvapený, když po zaklepání vesel Velký administrátor. Danton byl zahalený jen do deky, protože se jeho oděv pral. Nepočítal s tím, že bude tak dlouhou dobu mimo dosah svého šatníku a dalo mu velkou práci udržet v pořádku jediný oděv, který tu měl.
„Grandseigneur!" zvolal. „Čemu vděčím za čest vaší návštěvy?"
Rhodan zabouchl dveře. „Nech těch nesmyslů!" začal trochu ostře. „Přišel jsem si s tebou rozumně promluvit!" a pohlédl na paruku, která se sušila u vývodu klimatizace.
Michael Reginald Rhodan se usmál. „Je na čase, abychom se vrátili domů," řekl, když si všiml pohledu svého otce.
„Ve starých šatech se už necítím dobře."

, ‚Můžeš přispět k urychlení našeho návratu," řekl Rhodan. „Znáš Čubajovu a Guckyho zprávu o pevnosti, která oblétá Geegival?" Danton přikývl.
„Neměl bys chuť strávit svou příští dovolenou se mnou?"
Danton se ušklíbl. „Vzhledem k tomu, zeje nemožné obstarat si krásnou dámu, jste ochoten vzít na Geegival mne, grandseigneur. To jste mi chtěl navrhnout?"
„Ušetři mě těch nabubřelých titulů." Danton přeslechl výčitku. „Kdy odstartujeme?"
„To záleží na okolnostech." Rhodan začal přecházet po malé kabině jako lev v kleci.
„Nemůžeme tam letět nazdařbůh. To by znamenalo smrt nebo zajetí. Nezapomeň, že mým cílem je navázat kontakt s nevýznamnější mocenskou skupinou galaxie. Na Geegivalu se rekreují jen přední osobnosti. Nemůžeme tam jako Pozemšťané."
„Jistě," přisvědčil Danton. „Potřebujeme masky."
„Nejen to," pokračoval Rhodan. „Potřebujeme odpovídající loď."
Roi Danton se zasmál. „To znamená, že musíme chytit nějakou luxusní vesmírnou jachtu, která směřuje na Geegival. Když budeme mít štěstí, najdeme
v ní humanoidní bytosti, a budeme vystupovat jako jejich dvojníci."
„Allan je proti," řekl Rhodan.
„Atlan je vždycky proti," uklidnil ho Roi Danton.
„Někdy mám pocit, že stárne," poznamenal Rhodan. „Za hodinu startuje korveta, jejímž úkolem bude najít a zajmout odpovídající loď. Protože se mnou poletíš na Geegival, měl bys být na palubě korvety."
Pro majora McCisoma to byl velmi
nezvyklý pohled. Vedle něj seděl Roi Danton v běžné světle zelené uniformě. Jejich korveta, pomocná loď o průměru šedesáti metrů, letěla se zapojenou ochranou proti lokalizaci.

Před několika minutami se na obrazovce jejich lodi objevila válcová loď o délce čtyřiceti metrů. Roi Danton zavrtěl hlavou. Přestože to bezpochyby byla soukromá jachta, zkušený zrak Svobodného obchodníka rozeznal čtyři dělové hlavně.
„Potřebujeme loď, která není příliš velká," řekl tiše Danton. „Čím víc nás poletí, tím větší bude nebezpečí odhalení."
„Možná najdeme nějakou jen s jedním rekreantem na palubě," poznamenal Ras Čubaj. „Pak byste měl příležitost letět na Geegival sám."
„To nemám v úmyslu, monsieur."Ačkoliv měl běžnou uniformu, způsob řeči si zachoval.
„Lokalizace!" hlásil od přístrojů poručík Mark Berliter.
Z lineárního prostoru vystoupila loď a směřovala k přistávacímu koridoru. McCisom si už byl jistý, že pro přílet platí přesná pravidla, protože žádná loď se neblížila z jiného směru.
Proč se právě u planety sloužící potěšení a zotavení tolik dbá na disciplínu?
Loď, která vystoupila z poloprostoru, měla kruhový průřez a podobala se kuželu. Průměr na zádi měla asi čtyři metry, na přídi dva a půl metru. John Marshall se postavil za křeslo majora McCisoma a řekl: „To bude naše malá luxusní jachta."
Povrch kuželovité lodi odrážel sluneční paprsky, lesně za přídí se zvedaly dvě vyhlídkové kupole. Od přídě na záď se táhly temně červené pruhy přerušované svítivě žlutými puntíky.
McCisom si myslel totéž. „Jak se vám líbí?" zeptal se Dantona.
„Je prostě úžasná!" zvolal Danton. „Jdeme na to, majore!"
McCisom vydal příslušné povely a do činnosti byl uveden narkotizační paprsek. Ochromující energií obklopil cizí loď, jejíž posádka musela ztratit vědomí.
Ras Čubaj dematerializoval a korveta zrychlila. Všechno nyní záviselo na hlášení Rase Čubaje. Pokud by nešlo posádku nahradit Pozemšťany, musel by major loď nechat na pokoji.
Čubaj se vrátil. „Máme štěstí. Na palubě jsou Modří."

„Kolik?"
„Čtyři. Jsou v bezvědomí. Můžeme loď zajmout."
McCisom byl připraven. Zapnul silný trakční paprsek a s uspokojením sledoval, jak sebou cizí loď škubla. Její motory byly patrně zapojeny na nejnižší výkon, protože se pomalu přibližovala. Major ji magneticky ukotvil, zrychlil korvetu a krátce poté skočil do libranční zóny.
Čtyři Modří leželi spoutaní ve velké laboratoři CRESTU IV, na hlavách měli kontaktní přilby a kolem byly rozestaveny záznamníky myšlenek. Podle toho, že se jejich velké rysí uši pohybovaly, Rhodan věděl, že jsou při vědomí.
„Jak pokračujete, doktore?" zeptal se Rhodan psychologa. Doktor Grymos byl podsaditý muž, jemuž pečlivě pěstěný vous dodával démonické vzezření. Psychologovi to dělalo dobře a dojem ještě zesiloval svým chováním.
„Tyto bytosti nesmíme srovnávat s dozorci z Truktanu," prohlásil. „Jediná podobnost spočívá v tělesné stavbě.
Naši čtyři zajatci jsou technici z planety, na které se vyrábí energie. Jsou hrdí a arogantní. Bylo velmi obtížné přimět jek...hm... spolupráci."
Rhodan pohlédl na spoutané bytosti.
„Doktore, za žádnou cenu nesmějí být trýzněny," řekl. „Jestliže překročíte své pravomoci, dostanete se do problémů."
„Jsem psycholog, pane, ne katův pacholek."
„No dobře. Co jste zjistili?"
„Planeta, ze které přišli, není zachycena v katalogu Skoarů. Modří ji označují jako napájecí planetu. Dovolil jsem si pojmenovat ji Powerpoint L"
„Jste si jistý, že jde o vůdčí osobnosti?"
„Naprosto jistý. Ostatně jsme otestovali i jejich identifikační opasky." Grymos přistoupil ke stolu a uchopil jeden opasek. „Teď už víme, že nejde o nic jiného než o dokonale naprogramovaný vysílač a elektronickou legitimaci. Impulzní vyzařování čtyř ukořistěných opasků se v mnoha ohledech

shoduje. Čtyři Modří mají patrně shodný původ a stejný obor působnosti. Odchylky jsou způsobeny individualitou osobnosti."
Perry Rhodan převzal od psychologa opasek. „Pokud si je vezmeme, musíme se spolehnout, že při eventuální kontrole budou zkoumány jen opasky, ne naše těla."
„K čemu by jinak byly?"
„Doufejme, že se nemýlíte," poznamenal zamyšleně Rhodan. Věděl, že opasek není jediný problém. Kuželovitá loď byla na Geegivalu očekávaná v určitém čase. Bylo nutné najít přijatelné vysvětlení, proč došlo ke zpoždění.
„Pokračujte," řekl psychologovi. „ Všechny podrobnosti předejte biochemické laboratoři. Tam se budou vyrábět masky."
Vešel Atlan. Jediným pohledem zhodnotil situaci a přimhouřil oči. „Koho chceš vzít sebou kromě Roie Dantona?" „Johna Marshalla a Rasa Čubaje. Mutanti se postarají, aby naše dovolená proběhla bez problémů."
„Hm. Víš, co si o tom myslím. Padnete do zajetí. Ostatně je sporné, jestli se na Geegivalu můžete dostat do styku s Inženýry základny nebo jinými osobnostmi."
„Musíme se o to pokusit," odpověděl Atlanovi Rhodan.
„Nařídil jsem několika technikům, aby poškodili řízení v lodi Modrých," řekl Atlan. „Dřív než mi skočíš po krku, bych ti rád vysvětlil, proč jsem to udělal. Defekt lze opravit pomocí nástrojů a náhradních dílů., které jsou k dispozici na palubě kuželovité lodi. K odstranění poruchy budou technici potřebovat přibližně stejně dlouhou dobu jako biochemikové ke zhotovení našich masek. Tím bude vysvětleno opoždění příletu na Geegival.."
Rhodanovi se ulevilo. Už si skoro myslel, že Atlan chce sabotovat jeho plán. „Jsi k nezaplacení," poděkoval Arkonidanovi. „Přesto by bylo rozumnější, kdybys nejprve vysvětloval, a pak teprve konal. Pomohlo by to mému

krevnímu tlaku."
Allanovy rty se zavlnily posměšným úsměvem. „Budu se snažit."
Čtyři spoutaní Modří hleděli na své naprosto věrné protějšky, kteří vstoupili, aby biochemici měli možnost srovnání.
Perry Rhodan si dovedl představit, co se odehrává v mozcích zajatců. S bezmocným vztekem museli přihlížet, jak se čtyři dvojníci připravují na dovolenou na Geegivalu.
Doktor Grymos přinesl několik trojhranných plastových destiček a papírů, které našel na palubě kuželovité lodi. „Podle těchto podkladů máte právo strávit na Geegivalu tři týdny dovolené, z toho jeden den bude věnován návštěvě pevnosti."
„Výborně!" zvolal Roi Danton, který nebyl pod maskou k poznání. „Už se nemůžu dočkat."
„Každý z vás bude obývat vlastní dům," pokračoval doktor Grymos a předal doklady Modrých Perrymu Rhodanovi. „Z podkladů vyplývá, že budete
na jednom z nejkrásnějších míst planety." Perry Rhodan přistoupil k zajatcům:
„Nemusíte se obávat o život," řekl jim centrálním idiomem. „Propustíme vás, jakmile splníme svůj úkol."
Odpovědí mu byly jen nenávistné pohledy.
Muž v kombinéze palubního technika hlásil, že kuželovitá loď je připravena ke startu.
Velký administrátor si poopravil identifikační opasek. „Dovolená může začít," řekl.

5.

Kuželovitá loď se oddělila od korvety, kterou pilotoval major McCisom. V pilotním křesle cizí lodi seděl Perry Rhodan a díval se na obrazovku oválného tvaru. V duchu se ptal, jestli vůbec přistanou na planetě, která se před nimi vznášela ve vesmíru. Jejich úspěch závisel na tolika maličkostech, že přílišný optimismus nebyl na místě.

Z podkladů Modrých bylo zřejmé, jak se rekreanti mají hlásit pozemní stanici. Danton se ohlásil a Rhodan přepnul na automatického pilota. O chvíli později byla loď uchopena energetickým paprskem pozemní dálkové řídící stanice.
„Nedostali jsme odpověď," řekl Dan
ion. „Rád bych věděl, jestli to je obvyklé, nebo už mají podezření."
Podle rychlosti letu Rhodan odhadl, že k oběžné dráze, na které jsou všechny ostatní lodě, se dostanou za tři hodiny. „Máme čas," řekl. „Nevěřím, že se s námi v té době spojí. Měli bychom ten čas využít k podrobnému studiu podkladů."
Během následujících hodin toho moc nenamluvili. Tu a tam pohlédli na kontrolky. Geegival už zabíral celou plochu obrazovky a Perry Rhodan se mohl přesvědčit, že posádky stíhaček mluvily pravdu. Druhá planeta slunce Geeg byla nádherným světem.
Nečekaně se rozsvítila obrazovka dorozumívacího zařízení a po chvíli se na ní objevila hlava, připomínající obří včelu. Fasetové oči, obrácené dopředu, byly zasazeny do namodrale světélkujícího rohovinového krunýře. Ústa měla kuželovitý tvar. Ušní a nosní otvory byly téměř neznatelné. lesně nad očima vyrůstala dvě padesáti centimetrová tykadla, která neustále vibrovala.
„Buďte vítáni v říši radosti," zvolal ostrý hlas. „Je nám líto, že jste se opozdili, protože tyto hodiny budou chybět vašemu prázdninovému štěstí."
Roi Danton v prvním okamžiku nevěděl, co odpovědět. Pak řekl: „I my litujeme svého zpoždění. Jeden řídící element naší automatiky vysadil a bylo nutno jej nahradit."
Hlas obřího hmyzu nabral zpěvavý tón. „Sdělte nám, prosím, zda chcete zavést loď na oběžnou dráhu nebo zamýšlíte přistát na našem nádherném světě." Rhodan cítil, že se na něj Danton tázavě podíval. Bylo nutné se okamžitě rozhodnout. Rhodan, poslušný vnitřního hlasu, ukázal palcem k zemi.

„Přistaneme!" řekl Roi Danton. „Bylo by dobře, kdyby řízení bylo ještě odborně přezkoušeno."
Cizí bytost odpověděla: „Jak si přejete. Zůstaňte na vodicím paprsku. Zavedeme vás do vzdušného přístavu v Gartu."
Obrazovka pohasla. Perry Rhodan slyšel, jak si Ras Čubaj oddechl.
„Mám jistý odpor k hmyzu," prohlásil Danton. „Zejména, pokud je inteligentní."
„To jsou předsudky," usadil ho otec. John Marshall ukázal na obrazovku, na které se objevilo veliké město, patrně zmíněný Gart.
Město se rozkládalo na hlavním kontinentu severně od rovníku. Na první pohled bylo patrné, že je určeno pouze k tomu, aby nabídlo návštěvníkům rozptýlení. Architektonické řešení napovídalo, že na výstavbě se podílely různé národy.
Ačkoliv byl den, město bylo jediným mořem světel.. Mezi budovami byly parky a jezera. Vzdušný prostor brázdily tisíce kluzáků. Jezero na okraji města neustále měnilo barvu. V centru byl odpálen ohňostroj. Na vrcholku obrovité věže vlály vlajky.
„Tady je snad nepřetržitě karneval," poznamenal Perry Rhodan. „Planety jako Geegival patrně slouží k tomu, aby důležité osobnosti této galaxie zapomněly na příslušnost ke kastám. Geegival je cukr, který patří k biči."
Jak se dalo očekávat, v přístavu se sotva našlo volné místo. Nikde nebyly vidět bitevní lodě a jen některé soukromé jachty měly dělové věže.
Pod nimi se rozsvítila ohraničená část přistávací plochy, ke které se blížily tři stříbřité vozy. Jeden z transportérů měl volnou ložnou plochu a na ní se nalézaly bytosti v pestrých oděvech.
Loď Modrých měkce dosedla a bzučení motoru umlklo. Rhodan vstal. „Nesmíme nechat čekat uvítací výbor," řekl a popadl zavazadlo. Věděl, že následující minuty přinesou

rozhodnutí. Pokud nezvládnou své role, budou ztraceni.
Jak se dalo očekávat, vzduch byl čistý a teplý. Zvenku zazněl příšerný rámus.
„To má být hudba?" zeptal se Rhodan.
„Něco, co si jiné národy představují pod pojmem hudba," odpověděl John Marshall a postrčil ho k východu.
Očím oběma Pozemšťanů se nabídl úžasný barevný pohled. Tři vysoké hubené bytosti s ptačími zobany a vyvalenýma očima hrály na nástroje, které vypadaly jako na sebe narovnané sudy. Před nimi dřepěly dvě široké bytosti, zaměstnané trychtýřovitými dechovými nástroji a jejich těla se smršťovala a zase nafukovala. K této skupině patřila ještě humanoidní bytost se čtyřma tenkýma rukama, kterými něco dělala s vydlabaným kmenem. Za hudebníky provozovalo asi dvacet individuí artistické výkony. Po výstupní rampě, přistavené k lodi, běžela dvě kožešinová zvířátka a rozhazovala květiny. Obří tvor, podobný ropuše, stál na ložné ploše vozu a střílel do vzduchu bouchačkou s krátkou hlavní.
Strašlivý rámus byl přehlušen hlasem z reproduktoru: „Vítáme vás na Geegivalu, planetě tisíce radostí!"
Perry Rhodan pozorně sledoval okolí. Představení v něm vyvolávalo ještě větší opatrnost. Otočil se k Marshallovi: „Necítíte nepřátelské myšlenky?"
Telepat zavrtěl hlavou.
Rhodan jako první vykročil z lodě. Pro kapelu to byl signál, aby zahrála tuš.
„Jsme unavení," prohlásil naoko mrzutě Rhodan. „A máme zpoždění. Zdržela nás oprava řízení."
„Technici už jsou na cestě," řekl jeden z cizinců.
„Chceme se ubytovat," pokračoval Rhodan. „Opatřete nám kluzák!"
Cizinci byli zjevně zklamaní. „Nechcete se podívat na program? Byl sestaven s ohledem na vkus vašeho národa."
„Jsme tady, abychom si v klidu odpočinuli," namítl Rhodan.

„Ať tady ti zmizí a vy nám sežente kluzák."
Bytosti s ptačími zobáky se uklonily a spěchaly pryč. Hudebníci poskládali nástroje, artisté přerušili představení a stáhli se na vozidlo.
„Cítím obrovské zklamání těch bytostí," řekl Marshall. „Nejsou zvyklí na takovou reakci."
„Musíme vycházet z toho, že obyvatelé planety jsou služebníci prázdninových hostů," vysvětloval Rhodan. „Budou respektovat veškerá naše přání. Jsem si jistý, že naše chování je správné. Opozdili jsme se, proto můžeme být nerudní."
Tři uniformované bytosti, které se přiblížily s menšími vozy, zůstaly na místě. Kromě nich tu bylo několik robotů.
Na tváři Roie Dantona se pohnul umělý sval. „Ti roboti jsou ozbrojení. Nemohu se zbavit dojmu, že jsou tady jen kvůli nám. Pravděpodobně jde o bezpečnostní opatření, vyvolané našim opožděním."
„To nám nemusí vadit," řekl Rhodan. „Jestliže budeme i nadále vystupovat s rozhodností, nic se nestane."
Od města se blížil kluzák, na pohled křehký a s antigravitačním pohonem.
Ani uniformované bytosti ani roboti si kluzáku nevšímaly.
Z pilotního křesla se zvedla okřídlená bytost. „Prosím, nastupte," řekla s přehnanou uctivostí. „Jsem tu, abych vás dopravil na místo pobytu."
„Žádné nepřátelské myšlenky," zašeptal John Marshall. „Můžeme jít za ním."
Rhodan dal znamení svým společníkům a všichni se usadili na pohodlných sedačkách uvnitř kluzáku.
„Jistě chápete, že vás nejprve musím dopravit ke kontrolní stanici," vysvětloval pilot hlasem, charakteristickým pro bytosti jeho druhu. „Jde o pouhou formalitu."
Rhodan zahlédl, že Roi Danton chce vyskočit, a položil mu ruku na rameno. Zároveň se rozčileně zeptal: „K čemu kontrola? Už tak jsme se opozdili. Nemůžete nás ušetřit

podobných nesmyslů?"
„Chápu, že jste unavení," řekla s účastí ptačí bytost, „ale tato kontrola se provádí na všech planetách, zasvěcených odpočinku. Je i ve vašem zájmu, aby sem nepronikli nepovolaní."
Perry Rhodan pochopil, že odpor nemá smysl. Ptačí bytost jim vyšla vstříc ve všem, ale kontrolu patrně nebylo možné obejít. Proto se naklonil k Marshallovi: „Nedá se zjistit, o jakou kontrolu jde?"
Mutant zavrtěl hlavou. „Nás pilot
myslí na jiné věci. Kontrola je rutinní záležitost. Nezdá se, že by představovala nějaké nebezpečí."
Perry Rhodan nesdílel jeho optimismus. Nevěděli, jakou formou kontrola probíhá. Jedinou nadějí bylo, zeje omezena na údaje identifikačního opasku.
Kluzák dosáhl okraje města. Dopravu řídily vznášející se světelné značky. Téměř všechny budovy měly ploché střechy, na kterých byly zahrady a bazény. Vnější zdi byly porostlé pestrobarevnými květinami. V ulicích se vznášely průsvitné koule, uvnitř kterých se pohybovaly namodralé plameny. Na ulicích panoval čilý ruch. O pohodlí chodců se staraly pohyblivé pásy a antigravitační výtahy.
„Doufám, že budeme mít čas se sem podívat," poznamenal nahlas Rhodan.
Pilot se otočil. „Z místa pobytu sem můžete létat třeba každý den. Ale varuji vás. Jediný den může být drahý!"
„Dovolená na Geegivalu je bezplatná," namítl Marshall.
„Jistě," přisvědčil opeřenec. „Ale jestliže půjdete do herny nebo vyhledáte potěšení vily snů, musíte zaplatit."
„Uvidíme," řekl na to Roi Danton.
O několik minut později se kluzák vzdálil od města. Pod nimi se táhla široká cesta a v dálce bylo vidět osamocený komplex. Sestával z věžovité budovy a nízké kopule.
Rhodan a jeho společníci mlčeli. Věděli, že za několik minut se

rozhodne, jestli identifikační opasky postačí k tomu, aby mohli strávit dovolenou na Geegivalu. Pokud v nich budou odhaleni Pozemšťané, musejí počítat se zajetím a smrtí.
Jakmile kluzák dosedl, od kupolovité budovy se přiblížili tři roboti. Konstrukčně se podobali robotům z Truktanu.
„To jsou bojoví roboti," zašeptal Ras Čubaj. „Musíme počítat se vším."
Pilot otevřel a spustil rampu. „Počkám tu na vás," řekl.
Když Rhodan a jeho průvodci vystoupili, roboti právě dorazili. Zbraně nesli hlavněmi dolů a podle všeho tu sloužili jen jako doprovod. Z věžovité budovy vyšla skupina humanoidních bytostí. Na Geegival patrně dorazili těsně před Pozemšťany a kontrolu už měli za sebou.
„Následujte nás, prosím," řekl jeden z robotů úsečně znějícím hlasem a dovedl skupinu ke kupolovité budově. Širokým vchodem vstoupili do nitra stavby. Rhodan viděl před sebou jasně osvětlenou chodbu a běžící pásy, vedoucí do centra kupole. Podle zařízení budovy se dalo soudit, že kontrolu provádějí roboti. Na jejich přání vstoupili na pohyblivý pás a nechali se unášet dovnitř.
„Odložte, prosím, opasky!" vyzval je robot. „Zatím pokračujte do věže, kde se dozvíte důležité podrobnosti."
Pás se náhle zastavil. „Prosím, sestupte!" zazněl mechanický hlas.
Čtyři muži z CRESTU IV seskočili. Nalézali se v místnosti s nízkým stropem, ve které bylo několik obrazovek. Na jedné bylo vidět krajinu Geegivalu a tichý hlas podával vysvětlení. Rhodan se nenápadně rozhlížel, ale neviděl žádný východ. Měla to být past?
Hluboko v nitru věže musely být v chodu výkonné stroje, protože budova se zachvívala sotva znatelnými vibracemi. Rhodan se domníval, že umělý mozek je v neustálém spojení se všemi kontinenty Geegivalu.
Tázavě se ohlédl na Marshalla. Telepat zavrtěl hlavou. To

znamenalo, že nezachytil žádné myšlenkové impulzy. Nejspíš byli jediné živé bytosti, které se zdržovaly uvnitř věže.
Mechanický hlas přerušil tok jeho myšlenek.
„Prosím, postupte na běžící pás!"
Rhodan zaváhal. Nevěděl, co tato výzva znamená. První nastoupil Roi Danton. Před ním se otevřely dveře a Svobodný obchodník vzápětí držel v ruce svůj identifikační pás.
„Přejeme vám příjemnou dovolenou," zazněl mechanický hlas.

6.

Země byla zelená, modrá a hnědá, jako země ze snu. Pod nimi ubíhala údolí, jezera, hory a lesy. Tu a tam, jako
dotek štětce, se objevil na stráni dům. Mezi domy vedly úzké cestičky, stříbřitě se lesknoucí jako hadi. Nízko i vysoko létali ptáci se zlatavými křídly. Temná ústí vodotrysků uprostřed jezer vrhala k nebi vodu, která se v nejvyšším bodě svého zdánlivě beztížného letu stáčela a měnila sloupec do závoje z drobných perliček, ve kterých zářily všechny barvy duhy.
Perry Rhodan viděl málokdy něco podobného. Připadal si jako vetřelec.
Opeřená bytost s něžnýma očima se otočila. „Vy jste na Geegivalu poprvé?"
„Ano."
„Líbí se vám tu?" V otázce nezazněla pýcha, spíš přání zalíbit se.
Rhodan si byl vědom plánu, který musel sledovat. „Ani bych neřekl. Zatím máme jen samé nepříjemnosti. Ale je pravda, že jsme ještě neviděli nic působivějšího."
Pilot si povzdechl. „Jistě jste unavení po cestě. Jakmile si odpočinete, oceníte přednosti Geegivalu."
Kluzák zpomalil. Šikmo pod nimi se nacházela stavba s plochou střechou, stojící uprostřed pohádkového parku.
„To je náš cíl?'" zavrčel Rhodan. „Myslel jsem, že budeme v horách."

„To, co vidíte pod sebou, je centrála Jinguisů pro tuto oblast," vysvětlovala ptačí bytost. „Vysadím vás tady a vaši osobní Jinguisové si vás převezmou."
Perry Rhodan se neodvážil ptát, co to znamená.
Kluzák přistál na střeše.
, „Než vystoupíme, rádi bychom znali vaše jméno, abychom ho mohli použít při případné stížnosti," řekl Rhodan.
Pilot se na něj nechápavě díval.
Rhodan rozčileně pokračoval. „Tohle nové zdržení nijak nezlepšilo naši, náladu. Přijeli jsme na Geegival kvůli dovolené, a ne abychom se nechali vláčet kdoví kým."
„Ale... Ale to všechno je ve vašem zájmu," vysvětlovala ptačí bytost. „Bez osobních Jinguisů nemůžete mít pohodlnou dovolenou."
„Uvidíme," řekl stroze Rhodan a vystoupil z kluzáku.
Vstříc jim vyšly čtyři bytosti, na první pohled potomci hmyzu.
Kromě zakrslých paží měly ještě dvě normálně vyvinuté paže. Jejich těla byla pokryta světle hnědým chmýřím. Krunýř z prstenců, který chránil tyto bytosti, byl vidět jen na několika místech.
Každá z bytostí měla čtyři veliká křídla duhových barev, vyrůstající ze zádového svalstva. Dvě bytosti byly ve svých průsvitných křídlech zahaleny. Teprve teď si Rhodan všiml, že hmyz má sotva viditelný oděv.
Jedna z obřích včel graciézními krůčky přistoupila k Perrymu Rhodanovi.
„Zdravím vás na Geegivalu, planetě tisíce radostí," zazpívala vysokým hlasem. „Prosím, považujte mě za svého sluhu. Jsem ChatChat, váš osobní Jinguis. Během vašeho prázdninového pobytu se budu starat o vaše blaho."
Přistoupili i ostatní Junguisové, představili se a ujistili maskované Pozemšťany o své oddanosti.
„Přijímáte i stížnosti?" zeptal se Rhodan.
„Ovšem," ujistil ho ChatChat. „Všechny stížnosti předáváme

Fleel Jinguisovi."
„Kdo je to?"
„Naše královna. Je to nejvyšší služebnice na Geegivalu."
Rhodan zamyšleně pohlédl na svého Jinguise. „Mohl bych s ní mluvit?"
ChatChat se rozrušeně pohnul. „Máte stížnost?"
„Ano," odpověděl ostře Rhodan. „Od příchodu jsme ztratili spoustu času. Ubytování trvá příliš dlouho."
„Oznámím to Fleel," slíbil ChatChat.
Rhodan se s tím spokojil. Když se usadil do měkkého, anatomicky tvarovaného křesla v kluzáku, zeptal se:
„Během dovolené u nás zůstanete?"
„Ovšem," potvrdil rychle ChatChat.
„My bychom ale občas chtěli být sami."
„Tomu nestojí nic v cestě," uklidňoval ho ChatChat. „Každý z vás má k dispozici dvoupodlažní dům. My Jinguisové se můžeme zdržovat pouze
v nižším poschodí a nahoru smíme přijít jen na vaše přání."
Rhodan přikývl. Vyhlédl ven, na kopcovitou krajinu, nad kterou přelétali. Najednou objevil obrovské zvíře, ve kterém poznal dravce. Šťouchl loktem do ChatChata. „Co to je?"
„To je bolty. V této oblasti je několik desítek těchto zvířat."
„Chcete říct, že tu volně pobíhají takové příšery?"
„Samozřejmě," odpověděl JanyxChint, Marshallův osobní Jinguis. „Všechna zvířata, se kterými se setkáte na Geegivalu, jsou naprosto neškodná. Od narození jsou vychovávána tak, že je možné se k nim přiblížit bez jakéhokoliv nebezpečí."
„Já bych to nezkoušel," poznamenal Danton.
„Na to si zvyknete," řekl FrexYk, jeho osobní Jinguis.
Rhodan pochopil, že navzdory různým umělým zásahům se příroda této planety příliš nezměnila. Parky harmonicky přecházely ve volnou krajinu.
Pod nimi se začaly objevovat první hory. Všude, i na nejvyšších vrcholcích, někdo bydlel. Každý si mohl vybrat

místo, které měl nejraději.
Půl hodiny po startu od střediska Jiňguisů se kluzák dostal do údolí se zalesněnými svahy, uprostřed kterého protékala řeka. Na jejím břehu byla spousta budov.
„Jsme u cíle," řekl ChatChat.
Rhodan vyskočil. „Napočítal jsem nejméně čtyřicet domů. Jsou obydlené?"
„Samozřejmě," řekl ChatChat.
Rhodan sáhl do kapsy svého oděvu a vytáhl prospekty, které našli u Modrých. „Tady stojí, že strávíme dovolenou, na samotě. A na místě vidím, že v bezprostřední blízkostí bydlí nejméně čtyřicet hostů. To se mi ani trochu nelíbí."
ChatChatova tykadla se chvěla. Patrně byl naprosto zoufalý. „Přítomnost dalších rekreantů nemůže ovlivnit vaši dovolenou," začal je ujišťovat Leroyx, osobní Jinguis Rase Čubaje.
Rhpdanovi bylo už delší dobu jasné, že čtyři Modří, které zajali, jsou významnější osobnosti, než se původně na palubě CRESTUIV domnívali. Zdvořilost a ochota, s jakou se na Geegivalu setkávali, naznačovala, že čtyři technici z planety Powerpoint I zaujímají v kastovním systému vysoké postavení.
Rhodan se rozhodl využít této výhody. Především se museli pokusit navázat spojení s jinými inteligencemi.
Kluzák přistál. Otevřenými dveřmi pronikl teplý vzduch, vonící suchou travou a neznámými květinami. Od hor zazněl táhlý křik nějakého ptáka.
Na druhé straně cesty stály čtyři osvětlené domy. Zdi byly bílé a pravidelné, pravděpodobně z umělé hmoty. I střechy byly bílé. Schody před vchodem se leskly ve světle, linoucím se z otevřených dveří.
Obrysy hor za nimi se už ztrácely v šeru. Domy vypadaly jako zdrobněliny paláců a cesta byla dlážděná mozaikou z drobných plochých kamenů.
ChatChat nesl zavazadlo a trpělivě čekal, až se Rhodan

přestane rozhlížet a vstoupí do domu. Jinguis byl ochotné a přátelské stvoření. Od něj a jeho přátel nehrozilo žádné nebezpečí. Přesto Rhodan váhal s otázkou, zda tu tráví dovolenou Inženýři ze základny. Bylo nutné počkat na vhodný okamžik.
Rhodan vstoupil do domu. Jak se dalo očekávat, byl zařízený pro potřeby Modrých.
„Tady bych měl spát?" zvolal.
ChatChat mezitím otevřel zavazadlo a ukládal věci do výklenku. Napřímil se a tázavě na Rhodana pohlédl.
Ten se vrhl na lůžko, pohrdavě si odfrkl, vyskočil a rozběhl se k oknu. Vystrčil hlavu a díval se na krajinu, která se pomalu ztrácela ve tmě. „Proč odtud není vidět na řeku?"
ChatChat tiše odpověděl: „Řeka je na druhé straně. Výhled na ni je z obývacího pokoje."
„Postarejte se, aby tam byla přenesena moje postel. Tohle bude obývací pokoj, spát budu tam."
„Jak si přejete."
„Za jak dlouho bude jídlo?"
ChatChat pojmenoval Časový úsek, odpovídající asi hodině podle pozemského času.
„Propříště chci jíst dřív," řekl na to Rhodan. „Kde je koupelna?"
„Dole," odpověděl ChatChat, který skládal postel.
„Dole !" sykl Rhodan. „Proč není tady nahoře? Postarejte se, aby byla tady nahoře!"
„Ale... To není možné."
„Jste tady proto, abyste plnil moje přání!" vyjel prudce Rhodan. „Chci se koupat nahoře."
„Objednám řemeslníky..." začal nešťastně ChatChat.
„Z toho kouká jen rámus a špína," řekl Rhodan. „To se raději budu koupat dole. Mimochodem, chci jíst se svými přáteli."
„Jak si přejete."
Čtyři pochodně naplňovaly místnost měkkým světlem bez

jakéhokoliv kouře. Kolem kulatého stolu seděly čtyři bytosti s modrou kůží, šikmýma očima a dlouhýma ušima. Před každou z těchto bytostí stál pohár s kouřící tekutinou.
Dveře se otevřely a vešel ChatChat s JanyxChintem, oba s oválnými podnosy. Podnosy byly obtíženy vybranými kousky masa a zeleniny.
„Nemáme jinou možnost než si neustále stěžovat," řekl tlumeně Rhodan. „Jen tak budeme mít šanci dostat se do oblasti, kde tráví dovolenou Inženýři ze základny, kteří jsou všemožně protěžováni." Umlkl, když před něj ChatChat postavil talíř, a pak se i s židlí odtáhl od stolu. „Co to je?"
„Cipkomové maso s kardarvanem," vysvětloval ChatChat. „Vybraná lahůdka."
„Vždyť to páchne. Maso není Čerstvé," poznamenal Danton.
Rhodan uchopil hákovitou vidličku a nabral kousek masa. Přestože se mu sbíhaly sliny, hodil kousek zpátky. Ostatní odstrčili talíře.
ChatChat byl bezradný. „Co vám smím přinést? Máte nějaké speciální přání?"
„Otevřete okno!" nařídil Roi Danton. „A tohle všechno odneste!"
Po několika minutách přiběhl Leroyx a přinesl pletený košík s ovocem.
Roi Danton sáhl po kulatém plodu, kousl do něj a ušklíbl se. „Nechtě to tady," zavrčel. „Konečně, něco jíst musíme."

7.
Když se venku rozednilo, Ras Čubaj se materializoval v Rhodanově pokoji.
„Jste neopatrný," řekl vyčítavě Rhodan. „Co kdyby tady byl můj Jinguis?"
„Ujistil jsem se, že ChatChat je dole," řekl Čubaj. „Ten dobrák připravuje snídani. Jak jste se vyspal, pane?"
„Výborně, ale ChatChatovi řeknu, že jsem nezamhouřil oka."

„Mě to začíná bavit," řekl Čubaj. „V noci jsem několikrát volal Leroyxe a stěžoval si na různé věci."
„'Výborně. Za několik dní určitě poletíme k Fleel."
„Mně je těch Jinguisů líto. Marshall testoval myšlenky svého JanyxChinta a,tento hmyz je opravdu neškodný. Jejich národ vždy jen sloužil. Na každé z padesáti tří rekreačních planet je jeden kmen těchto bytostí a pod vedením své královny se stará o blaho rekreantů."
Rhodan rázně vstal. „Musíme zjistit, kdo bydlí v ostatních domech v údolí. To je váš úkol, Rasi. Buďte opatrný."
Teleportér dematerializoval.
Jakmile se Rhodan oblékl, přišel Marshall.
„Ras už je na cestě," oznámil mu Velký administrátor.
„Já vím, odečetl jsem jeho myšlenky."
„Zůstaňte s ním v kontaktu, abychom se hned dověděli, kdyby se dostal do problémů," nařídil mu Rhodan, otevřel okno a zhluboka se nadechl. „Někdy se ptám," řekl a pevně sevřel okenní rám, „jestli už jsme všechno neztratili. Co bychom dělali, kdybychom se jednoho
dne vrátili a našli jen zničenou Zemi? Co když je Solární impérium v troskách?"
„'Vybudujeme je znovu."
„Ne. Víte stejně dobře jako já, že takový skok nazpět by lidstvo nepřestálo. Solární impérium je z principu nucené vítězit. Jakákoliv porážka by byla konečná."
Čubaj se materializoval za domem na druhé straně údolí. Slyšel zurčení vody, na břehu přecházeli na vysokých nohách ptáci, ale okna byla ještě zavřená.
Teleportér přemýšlel, jak by navázal kontakt s ostatními hosty a obešel dům. Před ním stál stu! a Jinguis prostíral k snídani. Jakmile uviděl Modrého, uklonil se a zdvořile se zeptal: „Hezky jste se prošel?"
„Ne," odpověděl ledově Čubaj. „Neznám nudnější krajinu."
Jinguis se zarazil, ale pokračoval v práci. „Jistě patříte ke

čtyřem Modrým, kteří přijeli včera."
Ras Čubaj potlačil úsměv. Už se jim tedy podařilo získat jistou proslulost. „Co je tohle?" zeptal se a ukázal na stůl.
„Orlatcan Sur každé ráno pozoruje východ slunce," vysvětloval ochotně sluha. „Smím přinést židli i pro vás? Orlat can Sur bude potěšen vaší přítomností."
„Pro mě za mě," zavrčel Čubaj.
Jinguis odspěchal pro židli a teleportér obrátil veškerou pozornost na Orlatacan Sura, který právě vycházel z domu.
Cizinec byl vysoký a ramenatý. Kromě dvou paží, dosahujících až ke kolenům, měl dva údy, vyrůstající z hrudi, zakončené tenkými prsty. Tělo měl pokryté temně hnědou srstí, hlavu podobnou opici, s nízkým čelem, a vysunutými nadočnicovými oblouky. Hlubokým hlasem se zeptal: „Čemu vděčím za čest vaší návštěvy, Techniku?"
Čubaj se podivil, že cizinec okamžitě uhodl jeho kastovní zařazení. „Chtěl jsem se porozhlédnout po údolí," odpověděl. „Musím se přiznat, že jsem zklamaný. Vám se na Geegivalu líbí?"
Orlat can Sur byl přímou otázkou viditelně uveden do rozpaků. „Musíte pochopit, že já žiji ve skromných poměrech," odpověděl vyhýbavě. „Mně osobně tu je dobře a nejraději bych si . dovolenou prodloužil. Tohle je jedno z nejkrásnějších míst na planetě."
„Ale ne nejkrásnější."
„Ne," připustil nerad Orlat can Sur. „Slyšel jsem, že jižně od rovníku je kontinent, který překoná všechno. Ale tam se my nikdy nedostaneme."
„Vy možná ne," prohlásil přezíravě Čubaj. „Vyprávějte! Povězte mi všechno, i kdyby mělo jít jen o pověsti. Jestli
tady skutečně je takové místo, já i moji přátelé si tam vymůžeme přístup!"
Orlat can Sur, který mutantovi vzdáleně připomínal Haluťana, se ohlédl

a začal tise mluvit.
Roi Danton se probudil a okamžitě si uvědomil, kde je. Vstal, přistoupil ke dveřím a volal: „FrexYku! Kde je snídaně? Zapomněl jsi, že chci snídat v posteli?"
„Ano," zazněl omluvný hlas. „Ale vaše přání bude okamžitě splněno."
Danton se šel podívat do vedlejšího pokoje. Musel uznat, že všechno bylo zařízené tak, aby to sloužilo k pohodlí návštěvníků.
Než se Jinguis vrátil, zase si lehl. Snídaně byla výborná, ale Danton nechal na podnosu spoustu netknutého jídla.
FrexYk se zaraženě díval na podnos. Zklamaně odcházel a Dantonovi ho bylo líto. Tyto přívětivé bytosti by si zasloužily lepší zacházení.
Roi Danton sjel výtahem dolů a vysel z domu. Nedostal se dál než k úpatí schodiště, protože ve stejném okamžiku se za rohem objevila příšera s tmavou kůží. Patrně vyběhla z vody, protože měla mokrou kůži a v zubech držela rybu. Zvíře bylo vysoké asi jeden a dlouhé tak tri. metry. Na zádech mělo výstupky podobné velkým bradavicím.
Jeho dlouhé drápy cvakaly o hladké kameny. Mělo čtyři veliké, temně zelené oči, kterými se nepřívětivě dívalo na Dan tona.
Roi vyběhl zpátky po schodech.
Zvíře pustilo rybu, která k Dantonovu překvapení vysunula několik párů tykadlovitých nohou a odkráčela na nich k vodě.
Danton padl zády na dveře, které za ním FrexYk předtím pečlivě zavřel. Zvíře vydalo podivný zvuk, který se podobal zívnutí a začalo očichávat Dantonovy nohy.
„FrexYku!" zvolal Danton.
Dveře za jeho zády se otevřely. Danton se zapotácel, vpadl dovnitř a vykřikl: „Zavři!"
FrexYk zaváhal, zvíře toho využilo a vklouzlo do domu.
„Souhlasíte, aby Neyx vešel?" zeptal se Jinguis.
„Jestli souhlasím! Neříkejte mi, že by vám nedělalo potíže tu

bestii vyhnat!"
Roi Danton se podezíravě zadíval na obrovské zvíře, které se posadilo v předsíni a očividně se cítilo velmi dobře.
„Snad se nebojíte?" zeptal se starostlivě FrexYk. „Neyx chodí každé ráno k řece, aby si obstaral snídani."
„Měl jsem dojem, že tentokrát mám být snídaní vašeho přítele já."
„Ale vždyť jsme vám přece říkali, že všechna zvířata na Geegivalu jsou naprosto neškodná," pospíšil si s ujištěním FrexYk. Přistoupil k Neyxovi a dotkl se ho tykadlem. Zvíře se zvedlo a opustilo dům.
„Tady že mám prožít dovolenou?" zasténal Danton. „Na tomhle hrozném světě nezůstanu už ani den. To by moje nervy nevydržely."
„Vždyť se přece nic nestalo," pokoušel se ho uklidnit FrexYk. Za pár dní si zvyknete."
„Ta ryba!" vzpomněl si Danton. „Šla zpátky do řeky!"
„Je na tom něco divného? V noci chodí ryby na pevninu v celých hejnech. Neyx na ně číhá, když se ráno vracejí do vody."
„Promluvím si s přáteli," řekl Danton. „Musím jim vyprávět svůj zážitek. Určitě odjedou, až se dozví, co se děje v tomto údolí."
FrexYk ho zapřísahal, aby se neukvapoval, ale Danton ho neposlouchal. Šel k Rhodanovu domu. Velký administrátor s Marshallem právě scházeli po schodech.
„Šli jsme vás vzbudit," začal Marshall, ale najednou se zarazil a zadíval se na druhou stranu ulice. Danton pohlédl stejným směrem.
„To je Neyx," řekl Svobodný obchodník. „Loví ryby, které chodí a občas očichává cizincům nohy."
„Doufejme, že není nebezpečný," poznamenal Rhodan.
„Není," ujistil jej Danton. „Ale neopomněl jsem svému Jinguisovi říct, že o podobná setkání nestojím."

Nad nimi se otevřelo okno, ze kterého se vyklonil Ras Čubaj. „Právě jsem se vrátil," řekl. „Mám novinky."
Muži vešli do Rhodanova obývacího pokoje.
„Seznámil jsem se se zajímavou bytostí," hlásil mutant. „V domech na druhé straně údolí bydlí několik Mistrů zavodňování. Tito Mistři zavodňování zaujímají v kastóvní společnosti poměrně vysoké postavení. Jejich úkolem je zajišťovat zásobování vodou na pouštních planetách. Mluvil jsem s jedním z nich. Vyprávěl mi o malé pevnině jižně od rovníku. Tam prý jsou na dovolené Inženýři ze základny a příslušníci dalších privilegovaných kast."
Perry Rhodan se významně podíval na své společníky. „Známe tedy náš cíl. Cokoliv nyní uděláme, musí směřovat k tomu, abychom se dostali na tento kontinent."

8.
Od příjezdu čtyř Pozemšťanů na Geegival uplynulo pět dní. Nevynechali jedinou příležitost ke stížnostem, i když bylo stále těžší najít si důvod. Přesto si neustále stěžovali na jídlo, ubytování i okolí, na klimatické podmínky, na ostatní hosty i schopnosti svých sluhů.
Zatímco Rhodan a jeho syn se starali o neustálé projevy nevůle, John Marshall pátral v myšlenkách ostatních hostů a Ras Čubaj se pohyboval v blízkém okolí.
Stále častěji se dostávali k informacím o pohádkovém světadílu, kde tráví dovolenou nejvyšší kasty.
Když se Perry Rhodan přesvědčil, že dosavadními metodami se dál nedostanou, zavolal si ChatChata. Jinguis jako vždy přispěchal a ptal se na přání svého pána.
„Víte, že moji. přátelé i já jsme nespokojeni/' začal Rhodan.
„Velice lituji, že jste si ještě nezvykli," odpověděl ChatChat. „Buďte ujištěni, že učiníme všechno, aby vaše dovolená byla skutečným zážitkem."
„To jsou plané sliby," řekl Rhodan s předstíraným hněvem, „a

my se s nimi nespokojíme. Dověděli jsme se, že existují místa, kde je daleko krásněji. Proč nás tam nedovedete?"
ChatChat se zahalil do dvou ze svých průsvitných křídel a sklopil tykadla. „Tady je tak krásně, že si nedovedu představit místo, kde by mohlo být lépe."
„My chceme tam, kde jsou na dovolené Inženýři ze základny," prohlásil Rhodan.
ChatChat byl viditelně polekán. Potřeboval několik vteřin než dokázal odpovědět: „O tom nerozhoduji já. Jestli
že přicházíte z napájecí planety, jste velmi důležití. Přesto nejsem oprávněn vás tam dopravit."
„Kdo má tyto kompetence?"
„Jinguis Fleel."
Rhodan udeřil pěstí o stůl. „Od začátku trváme na tom, aby se Fleel podívala na zdejší poměry. Proč nepřichází?"
ChatChatův podřízený postoj se nijak nezměnil. Narodil se jako sloužící a nedokázal se bránit proti nespravedlivému obvinění.
„Jinguis Fleeí žije v Gartu. Má mnoho práce," vysvětloval.
„Byly naše stížnosti nahlášeny?" zeptal se hrozivě Rhodan.
„V každém případě budou prozkoumány. Ovšem může se stát, že komise se dostaví až po vašem odjezdu," odpověděl ChatChat.
„To si nedáme líbit. Žádám, aby Fleel přišla už dnes."
„To není možné," prohlásil zdrceně ChatChat. „Stará se o všechny plane
ty"
„V tom případě poletíme my do Gartu. Doprovodíte nás."
ChatChat byl nadšený, že se našlo kompromisní řešení a vyběhl ven.
Rhodan se vyklonil z okna a vystavil obličej slunečním paprskům. V Gartu se rozhodne. Musí se jim podařit přesvědčit Jinguis Fleel. Jen ona může dát svolení k pobytu čtyř falešných Modrých na světadílu Inženýrů ze základny.

Kluzák přistál těsně za Rhodanovým domem. Perry Rhodan položil ruku Marshallovi na rameno.
„Johne, vy a Ras zůstanete tady. Potřebujeme vědět, co se děje tady v údolí. Roi a já se pokusíme přemluvit Fleel." Rhodan umlkl, když vstoupil ChatChat a uklonil se.
„Kluzák je připravený," oznamoval. „Vaše návštěva již byla královně ohlášena. Jinguis Fleel je nadšená, že vás osobně pozná."
Rhodan kráčel ke kluzáku. V myšlenkách už byl ve městě. Věděl, jaké riziko podstupuje. Návštěva u královny bude jistě spojena s mimořádnými bezpečnostními opatřeními. Kromě toho královna bude patrně natolik inteligentní, aby prohlédla jejich hru. Ačkoliv to Rhodan nevyslovil, důvodem zanechání obou mutantů v údolí byla obava z prozrazení. Pokud k tomu dojde, Čubaj a Marshall jim mohou pomoci jen zvenčí.
ChatChat se posadil k řízení a oznámil: „Poletíme údolím Jorgey. Uvidíte zlatý vodopád."
„Leťte nejkratší cestou," nařídil Rhodan a pohlédl k nebi. Slunce vyšlo před čtyřmi hodinami. Do města dorazí kluzák ještě před polednem. Pak začal uvažovat, jakými argumenty by podpořil svou nespokojenost. Nesměl se dopustit chyby.
Asi po půlhodině letu Rhodan v dáli rozeznal obrysy města. Přelétli nad kontrolní stanicí. Stále častěji potkávali další kluzáky. Rhodan se zvedl.
„Kde je sídlo královny?" zeptal se.
„Na druhé straně města," odpověděl ChatChat. „Nevím, jestli s ní budete moci mluvit ihned."
„Nemám chuť někde vysedávat celé hodiny a čekat," prohlásil Danton. „Nejlepší by bylo zrušit dovolenou."
ChatChat zděšeně vykřikl. „To nemůžete udělat!" zapřísahal je. „V historii Geegivalu se ještě nestalo, že by někdo přerušil dovolenou. To by byla pro naši královnu strašlivá potupa!"
„Všechno závisí na tom, jak se s námi bude jednat," prohlásil velkomyslně Rhodan.

ChatChat byl tak rozrušený, že málem naboural do jiného kluzáku. „Pokud vás královna nepřijme ihned," vysvětloval, „budete mít jako její hosté k dispozici zdarma veškerou možnou zábavu. Zaručuji vám, že se nebudete nudit."
Rhodan vycítil, že ani stížnosti nelze přehánět. „To zní lépe," připustil. „Pokud nebudeme přijati, podíváme se do města."
Vznášeli se nad ulicemi. Provoz byl velmi hustý ve vzduchu i na zemi.
„Mnozí návštěvníci se jen dívají," vysvětloval ChatChat. „Zábava v Gartu je velmi drahá. Je to jediné místo na Geegivalu, kde se musí platit."
Kluzák pomalu klesal. Rhodan uviděl volné prostranství, v jehož středu stála kuželovitá budova.
„Sídlo královny!" zvolal s posvátnou úctou ChatChat.
Kolem volného prostranství vedl pohyblivý pás, který byl přeplněný návštěvníky. Vypadalo to, že každý, kdo navštívil město, chce vidět královnino sídlo. Nezastavěný prostor byl střežený vznášejícími se roboty, kteří dohlíželi, aby nikdo neopustil běžící pás.
„Co znamenají tato bezpečností opatření?" zeptal se Rhodan. „Proč nikdo nesmí blíž?"
„Královnin dům smí navštívit každý," odpověděl ChatChat, „potřebuje k tomu ovšem speciální povolení, které stojí spoustu peněz. Jen tímto způsobem je možné ochránit Jinguis Fleel před zájmem veřejnosti. Královna musí pracovat, není žádný výstavní objekt."
„Takže výše postavené osobnosti mají větší šanci dostat se k Fleel," poznamenal D anton.
„Ano," přisvědčil ChatChat. „Jistě s tím souhlasíte, konečně náležíte ke kastě, pro kterou má naše královna vždycky čas."
ChatChat měl odpověď na všechno. Nebyl pronikavě inteligentní, ale měl vrozenou chytrost sloužících bytostí. Rhodan cítil, že svého sluhu podcenil a umínil si být u Fleel ještě opatrnější.

ChatChat zapojil vysílačku a okamžitě navázal spojení s jiným Jinguisem. „Obdrželi jsme povolení k přistání," oznámil pak.
„Je královna přítomna?" zeptal se Rhodan.
„Bohužel ne. Budete okamžitě uvědomeni, jakmile se vrátí. Přejete si, abych vás provedl městem?"
„Můj přítel a já chceme být sami."
„Jak si přejete. Dám vám malou vysílačku, abyste věděli, kdy bude možné mluvit s královnou a karty, opravňující ke vstupu do zábavních podniků."
Kluzák přistál před kuželovitou budovou, v jejímž vnějším plášti nebylo vidět žádný vstup. Pod špičkou budovy vystupovala prstencovitá plošina, o jejíž zábradlí se opíraly bytosti podobné ropuchám.
Rhodan šťouchl loktem do svého syna a mlčky ukázal nahoru.
ChatChat .si všiml neklidu obou mužů. „Přítomností bojovníků se nemusíte znepokojovat," řekl. „Jsou tu jen kvůli reprezentaci."
Perry Rhodan tomu nevěřil. Z toho, že vojáci střeží sídlo Fleel Jinguis, Rhodan usoudil, že královna nemá žádnou moc. Jsou jí podřízeni všichni Jinguisové a pravděpodobně má právo starat se o vše, co souvisí s dovolenou, ale ostatní je v pravomoci vojáků.
„Co teď?" zeptal se Roi Danton, když vystoupili z kluzáku a osaměli.
„Potřebuji Čas na rozmyšlenou," odpověděl Rhodan. „Královna tu naštěstí není, a tak si můžeme promyslet další postup. Otázkou zůstává, jestli královna informovala Dumfrie o naší nespokojenosti a o našem přání."
„Bezpochyby ano," soudil Danton. „Nespokojenost, jak jsme ji dávali najevo, je na této planetě neznámým jevem. Nevěřím, že královna má takovou moc, aby nás mohla přestěhovat do místa pobytu Inženýrů ze základny bez konzultace s Durnfrii."
„Ty si tedy myslíš, že dříve nebo později budeme stát proti bojovníkovi — pokud nezměníme úmysly?" zeptal se Rhodan.

„Hrát náhle spokojené nepůjde. Teď už nemůžeme couvnout. Musíme riskovat střetnutí s Dumfrii," řekl Danton a odmlčel se, protože přistoupil ChatChat.
Podal jim vysílačku a dvě karty s královniným znakem a starostlivě je napomínal: „Určitě zabloudíte. V tom případě mávněte na nejbližší kluzák."
Ras Čubaj se materializoval mezi skalami nedaleko horské chaty. Přesvědčil
se, že ho nikdo neviděl, a pak se pustil po úzké stezce k domu. Mistr zavodňování Orlat can Sur Čubajovi řekl, že tady nahoře bydlí jeden Snebor. Sneborové byli podle Orlata can Sura příslušníci téměř vyhynulého národa galaxie M97. V kastovním systému zaujímali výjimečné postavení. Teleportér se dověděl, že Sneborové se kdysi zabývali dějepisectvím a spravováním archivů.
Čubaj dorazil ke srubu. Rozhodoval se, jestli má zaklepat nebo prostě vejít, ale v tom okamžiku se dveře otevřely. Na prahu stál hrbatý mužíček s vystouplýma očima. Teleportér si ale hned uvědomil, že to, co považoval za hrb, je něco jako sběrný pytel pro různé orgány. Snebor měl dvě vyzáblé nohy, čtyři maličké ruce a zakrslý ocas.
„Musel jste přijít jižním svahem," promluvil hlasem, který se nijak nehodil k zakrslému tělu. „Za tmy je schůdný jen jižní svah a vy jste se musel vydat na cestu už za tmy, jinak byste tu ještě nebyl."
Čubaj pochopil, že se dopustil chyby. Malá bytost měla bystrý rozum.
Čubaj se otočil do údolí. „Doufal jsem, že shora bude hezčí pohled," řekl s povzdechem. „Ale teď si říkám, že jsem si tu cestu mohl uspořit."
„Tento pohled nelze s ničím srovnat," odporoval Snebor. „Pokud neobdivujete tuto zemi, nemáte smysl pro krásu. Jak dlouho jste na Geegivalu?"
„Pět dní. Moji přátelé a já tu nechceme zůstat. Ubytování je

špatné a jídlo nám nechutná."
Snebor si jej pohrdavě změřil. „Vy jste Technik z napájecí planety, že?" zeptal se.
„Co to s tím má společného?"
„Já vám to vysvětlím," řekl Snebor jízlivě. „Jste zhýčkaní a přechválení. Nikdo se vám neopováží odporovat. Považujete se za malé krále. Přitom jste jen malá kolečka v obrovském soukolí."
Čubaj pochopil, že rozhovorem s touto zvláštní bytostí vstoupil na tenký led. Snebor byl informován o jednotlivých kastách. Mohl pomoci i být velmi nebezpečný.
„Proč mě hned urážíte?" zeptal se Čubaj. „Jak je to s Inženýry ze základny? Proč mají k dispozici svůj světadíl? Dva moji přátelé se vypravili do města, aby získali stejné výhody."
Snebor se divoce rozesmál. Shýbal se pro kameny a házel je do údolí. Konečně se ta šeredná postavička uklidnila.
„Vy se opovažujete srovnávat s Inženýry ze základny?" vykřikl s despektem trpaslík. „Až tam vás zavedla vaše zaslepenost. No, uvidíme, co z toho vzejde. Doufejme, že budete mít štěstí a budete dopraveni do cíle svých přání. Pak uvidíte."
„Co to znamená? Co víte o Inženýrech ze základny a o jejich kontinentu?"
„Jsem Snebor," odpověděl obyvatel horské chaty, „a jsem tady, abych prožil pár klidných dní v této nádherné samotě. O druhé se nestarám. Historie mě lecčemu naučila. Nepotřebuji se stýkat s příslušníky cizích ras."
Čubaj litoval, že sebou nevzal Marshalla. Telepat by se přece jen dověděl víc.
„Odpověděl byste mi na několik otázek?" zeptal se.
„Několik otázek!" vykřikl Snebor. „Dějiny zodpovídají všechny otázky. Nebude v nich ani zmínka o Technicích, kteří žijí na planetách, zásobujících nás proudem. Ale jsem přesvědčený, že se budou zmiňovat o Inženýrech ze základny."
S těmito slovy se bytost otočila, vběhla do chaty a zabouchla za

sebou dveře. Orlat can Sur ostatně před něčím podobným varoval.
Teleportér sešel po stezce a schoval se mezi skalami. Pak dematerializoval a potom vyprávěl Marshallovi, jak pochodil. Další návštěva u Snebora neměla smysl.
Perry Rhodan seskočil z pohyblivého pásu a vtáhl svého syna do temného výklenku. V ulicích se to jen hemžilo návštěvníky, kteří byli většinou doprovázeni svými osobními Jinguisy.
„Odhaduji, že jsme na cestě asi hodinu," promluvil Rhodan. „Každá tato budova je něco na způsob zábavního centra. Tady se patrně získávají peníze, které jsou potřeba, aby se Geegival stal turisticky atraktivním."
„Necítím se tu právě nejlíp," poznamenal Danton a vyhlédl z výklenku. V ulicích zalitých sluncem kypěl život. Velký administrátor odhadoval, že tu jsou asi dva miliony bytostí, a všechny na honu za zábavou a radovánkami.
„Prázdninový svět, viděný očima člověka, který není na dovolené," prohlásil sarkasticky Danton. „Od chvíle, kdy jsem vstoupil do Gartu, už nemusím odpor ke Geegivalu předstírat."
„Ještě jsme nebyli uvnitř žádné z budov," namítl Rhodan. „Možná se nám tu bude líbit víc, když vejdeme."
„Podívej!" upozornil náhle Roi Danton otce.
Bytost sudovitého tvaru s temně zelenou kůží a širokou hlavou spadla z pohyblivého pásu. Zdánlivě odnikud se vynořili dva vznášející se roboti, obemkli tělo tykadly a zmizeli.
„Upadl do bezvědomí nebo zemřel," konstatoval Rhodan. „Pohled na mrtvého by zkazil rekreantům dobrou náladu a tak byl okamžitě odstraněn."
„Planeta tisíce radostí," opakoval Danton reklamní slogan. „Navrhuji, abychom využili kartičky, které nám dal ChatChat a trochu se pobavili. Třeba
tady," ukázal na vyklenuté dveře se dvěma svítícími sloupy po stranách.
Dveře se otevřely dřív, než se jich dotkli. V temném prostoru

se nedaly rozeznat podrobnosti. Daleko v pozadí se vznášela tmavomodrá koule, jejíž světlo nestačilo k osvícení okolí. Po stranách stály dvě vysoké postavy, které vypadaly jako stíny.
Danton zaváhal, ale Rhodan ho postrčil dopředu. Oba narazili na neviditelnou překážku,
„Zaplaťte, prosím, vstupné," řekl tlumený hlas.
Oba muži vytáhli kartičky a postavy se uklonily. Rhodan cítil, jako by po něm někdo sáhl a jemně jej vtáhl do místnosti. Hmatal po své paži a ucukl, když se dotkl jakéhosi tykadla. „Michaeli!" zvolal. „Jsem za tebou."
Ze tmy zazněl hlas. „Prosím, zůstaňte zticha. Jestli chcete zažít Saroghovy radosti, musíte mlčet."
Rhodan se nemohl zbavit dojmu, že jej sledují nesčetné oči. Instinkt mu pro,zradil, že je obklopen cizinci. Modrá koule se přiblížila, ale nevyjasnila. Vzduch voněl a tykadlo, které jej vedlo, zesílilo stisk. Rhodan se zastavil. . „Položte se," zamumlal zastřený hlas. Rhodan se sklonil a nahmatal měkké lůžko. Když si lehl, těsně nad ním se nejdřív začal třpytit vzduch, a pak se jev změnil v objekt, který se trochu po
dobal oblaku bílé páry. Obláček rotoval, zúžil se, na určitých místech se z něj začaly oddělovat údy a Rhodan pochopil, že z útvaru vzejde postava.
Pak vytřeštil oči.
Před ním se objevil Modrý. Ne nějaký Modrý, ale ten, kterého ztělesňoval.
V duchu se ptal, jestli se jedná o halucinaci nebo jestli byl dvojník vytvořen fyzikálními triky.
Během chvíle se nad ním vznášel jeho věrný obraz, ale něco nehrálo. Modrý nad Rhodanem jen stěží udržoval tvar svého těla. Rhodan věděl, co je příčinou. Ať už byl za tento jev odpovědný kdokoliv, vycítil, že se jedná jen o masku.
Perry Rhodan se chtěl zvednout, ale jeho tělo bylo zavaleno jakousi tíhou a vůle téměř ochromená.
Velké uši Modrého se začaly pohybovat. Rhodan byl

přesvědčený, že se dříve nebo později změní na uši Pozemšťana, protože podivný jev byl nucen k přesnému kopírování.
Rhodan se s vynaložením největšího úsilí zvedl na lokty. „Michaeli! Musíme pryč!" vykřikl.
„To se snadno řekne," odpověděl jeho syn, který viděl totéž. „Uši!" vykřikl Perry Rhodan. „Ta věc už mění uši!" Hrozící nebezpečí mu dodalo sílu. Podařilo se mu pokleknout. Zaslechl slabé syčení a pochopil, že odněkud uniká omamující plyn.
Vynaložením všech sil se mu podařilo napřímit se. Zvedal se mu žaludek, ale tajemný dvojník zmizel. „Michaeli!" zvolal.
„Jsem tady. Ta věc nade mnou už vypadá jako Roi Danton!"
Rhodan stál vedle svého lůžka. Těžký dech jeho syna mu usnadňoval orientaci. Dostal se blíž, ale dvojníka kupodivu neviděl. Popadl syna za ramena a stáhl ho z lůžka.
Kdosi k nim přistoupil. Rhodan instinktivně zvedl ruce k obraně, ale tlumený hlas řekl: „Ne každému přináší inkarnace jeho já potěšení. Samozřejmě dostanete své peníze nazpět."
„Neplatili jsme," odpověděl Rhodan. „Máme štítky s královniným znakem."
Sluneční světlo je málem oslepilo. Dopotáceli se ke zdi a opřeli se o ni.
„Rozhodně se pro dovolenou nehodíme," poznamenal Danton. „Tam uvnitř se asi vede rozhovor se svým já. Myslíš, že prohlédli naši maškarádu?"
Rhodan zavrtěl hlavou. Zaměstnancům se nejspíš stávalo častěji, že host nesnesl účinek omamného plynu. Kromě toho měli kartičky Fleel Jinguis a díky tomu byli považováni za důvěryhodné osoby.
ChatChatovo tvrzení, že bez pomoci nenajdou královnino sídlo, bylo prav
divé. Mnohé ulice a jezdící pásy končily před domy. Postranní uličky se stáčely do kruhu nebo ústily do hlavních, které po několika stech metrech náhle končily.

Po dvou hodinách marného úsilí Rhodan řekl: „Takhle bychom to hledali dva dny."
Mávli na první kluzák, který byl pilotován starším Jinguisem, jehož fasetové oči neměly lesk, průsvitná křídla byla na okrajích roztřepená a chmýří našedlé.
Rhodan se vykázal kartičkou od královny. „Rádi bychom se dostali k paláci. Leťte nejkratší cestou."
„Spolehněte se," odpověděl pilot. „Protože nedostanu peníze, nemám nejmenší chuť na vyhlídkový let."
Danton překvapeně zvolal: „Skoro mi to dělá dobře slyšet na téhle planetě upřímné slovo!"
„Jak dlouho žijete v Gartu?" zeptal se Rhodan pilota.
„Nevzpomínám si. Kam moje paměť sahá, létám nad městem. O čem chcete mluvit? O počasí, cestovních výlohách, kastovní příslušnosti nebo o zakázaných místech potěšení?"
„To jsou všeobecná témata k hovoru?"
„Ano. Mohl bych se s vámi bavit i ve spánku. V tomhle městě není nic, co bych nemohl dělat ve spánku."
„Proč jsou ve městě Dumfriové?" zeptal se Rhodan.
„Vy jste nějak chytří. Nic vám neujde. Ale o tom se s vámi nemůžu bavit," řekl stařec. „Tedy o Skoarech?" Pilot sebou škubl. „Co o nich víte?" zeptal se.
„Dumfriové převzali roli Skoarů. Jste dost starý, abyste o tom mohl vědět."
Jinguis se otočil. „Ale vy nejste tak staří, abyste to pamatovali. Co'vlastně chcete? Zatáhnout mě do něčeho?"
„Jsme Technici z napájecí planety," řekl Rhodan.
„To vidím. Co ode mě očekáváte? Že ztuhnu hrůzou?"
„Naopak," zasmál se Rhodan. „Jsme rádi, že konečně slyšíme upřímné .slovo. Povězte nám, co víte o Skoarech a Dumfriích."
„Jsem starý, ale ještě mi to myslí. Dovedu počítat do pěti. Letíte ke královnině paláci. Víte, že tam jsou Dumfriové. To stačí vzbudit nedůvěru. Ostatně máte kartičky Fleel. Bez peněz se nedozvíte nic."

Rhodan si pohrával kartičkou. „Daruji vám ji, když mi zodpovíte pár otázek."
Starý Jinguis se zatvářil chtivě. „Ptejte se!"
„Odkdy jsou Dumfriové ve městě?" „Byli tu vždycky." „Proč?"
„Copak to není jasné? Královna se svým štábem je neustále na cestách. Vypadá to, jako by na Geegivalu vládla, ale tak to není. Skutečnými pány Geegivalu jsou Dumfriové a jejich představení. Když Dumfri zamrká, královna padne do mdlob."
„To ale není jediný důvod, proč jsou válečníci na Geegivaíu, že?" popostrčil ho Rhodan.
Jinguis přibrzdil a příkře řekl: „Ne. Jsou tady i proto, aby se postarali o klidnou dovolenou Inženýrů ze základny."
„Setkal jste se někdy s Inženýrem ze základny?'1
Obří hmyz přikývl.
„Co říkal? Jak vypadal?" naléhal Rhodan.
„Bílý."
Rhodan hodil starci kartičku. „Co tím chcete říct?"
V tom okamžiku se ozvala vysílačka, kterou jim dal ChatChat.
„Fíeel právě dorazila. Těší se, že si s vámi bude moci promluvit."
„Tak je to," řekl pohrdavě stařec, zahodil kartičku a zarytě mlčel. Rhodan pochopil, že od tohoto Jinguise se už nic nedozví.

9.

Starý Jinguis přistál několik set metrů od královnina sídla, na ploché střeše domu.
.„Blíž se nesmí," zavrčel. „Tato budova má vnější výtah a přímo pod ním je pohyblivý pás, vedoucí k sídlu. Nemůžete zabloudit."
Když vystupovali, Rhodan znovu podal kartičku starci.
„Jste blázni," zavrčel pilot. „Víte vůbec, jak je to cenné? Jak vysvětlíte, že už ji nemáte?"
„Řeknu, že jsem ji ztratil," odpověděl Rhodan.

Výtah je snesl dolů, ale pohyblivý pás byl přeplněný. Rhodan zapnul vysílačku a požádal ChatChata, aby pro ně přišel.
„Klidně obejděte zábradlí," řekl osobní Jinguis. „Roboti jsou informováni."
Rhodan řekl synovi: „Podívej se na plošinu! Není tam ani jediný Dumfri!"
„Nejspíš jsou u Fleel," poznamenal jeho syn. „Připraví nám odpovídající přijetí."
Jakmile se přiblížili ke kuželovité budově, ve zdánlivě hladkém plášti se otevřely dveře a z nich vykročil ChatChat.
„Bavili jste se dobře?" zeptal se.
„Ne. Ze všeho, co jsem zažil na Geegivalu, bylo tohle nejhorší," odpověděl Rhodan a tentokrát nelhal.
ChatChat byl úplně zničený. Uklonil se a ukázal na dveře. „Fleel Jinguis vás očekává. Prokažte jí čest své návštěvy."
Rhodan a Danton vstoupili. Uvnitř budovy bylo příjemně chladno. Všude byli mladí Jinguisové.
„Tady je naše škola," řekl s jistou hrdostí ChatChat a vedl je k výtahu. V jednom z vyšších poschodí vstoupili do chodby a Jinguis mlčky ukázal na oválné dveře.
Rhodan kráčel ke dveřím a bez zaklepání je otevřel. V duchu mel jistou představu o pokojích Fleel Jinguis, která se ukázala nesprávná.
Veliká místnost se takřka do všech podrobností podobala pozemské kanceláří. V tomto prostředí vypadala Fleel Jinguis naprosto bezvýznamně.
Královna se zvedla a uklonila se. Byla větší a silnější než ostatní Jinguisové, jen tykadla měla kratší. Oděv měla stejný
Fleel zamávala dvěma křídly a složila je nad hlavou. Pravděpodobně šlo o gesto úcty k návštěvníkům.
„Jsem vaše služebnice," řekla. „Mám radost, že vás vidím."
Rhodan skoro neposlouchal. Nenápadně se rozhlížel. Byl si celkem jistý, že tu jsou odposlouchávací zařízení, patrně i kamery, kterými Dumfriové sledují, co se odehrává u královny.

„Vy víte, kdo jsme?" „Ano," vydechla nadšeně královna. „Jste Technici z napájecí planety. Pro Jinguisy této planety je velkou ctí, že vás tu smějí přivítat."
„Tím více nás udivuje, jakou formou jsme opomíjeni. Byli jsme ubytováni v údolí společně s Mistrem zavodňování a Dějepiscem. Ubytování je více než skromné, jídlo nám nechutná."
„ChatChat mě informoval. Považovala jsem tuto zprávu za přehnanou. Nyní ale ke své velké lítosti shledávám, že se zakládá na pravdě."
„Jak nám vysvětlíte skutečnost, že na Geegivalu je kontinent pro vybrané hosty, jehož existence nám byla zamlčena?"
Královna upadla do rozpaků. „Nejde o zlý úmysl," ujišťovala falešné Modré. „Snažíme se vyjít vstříc našim návštěvníkům."
„Tak jednejte!" vložil se Danton. „Jsme zvyklí na jiné zacházení. Chybu lze napravit jen tím, že nás pošlete na kontinent, kde odpočívají Inženýři ze základny."
Fleel Jinguis poklesla v kolenou. „Inženýři ze základny jsou důvěrníky Budovatelů centra," řekla tiše.
„Takže je pravda, co jsme slyšeli o onom tajemném kontinentu?" zeptal se Rhodan.
„Ano," vydechla Fleel. „Připouštím, že došlo k omylu, za který jsem osobně odpovědná. I vám patří tytéž výhody jako Inženýrům ze základny."
Rhodan a Danton se na sebe podívali.
„Prosím, počkejte tady," pokračovala Fleel. „Za chvíli obdržíte konečné rozhodnutí." Rhodan tušil, že budou vystaveni vel
ke zkoušce. Danton se chtěl na něco zeptat, ale Rhodan zavrtěl hlavou. Byl si jistý, že jsou odposloucháváni.
Královna se vrátila jen za několik minut. „Věc je vyřízena," oznámila. „Prosím, přijměte s pochopením rutinní kontrolu."

10.

Poručík Luigi Bernarde se svezl do pilotního křesla a čekal, až

se Gucky usadí na zadní sedačce stíhačky moskyta.
„Na co ještě Čekáš?" zeptal se rozčileně myšob. „Povolení ke startu jsme dostali už dávno."
Bernardo neměl náladu na dohadování. V myšlenkách byl u čtyř mužů, kteří před šesti dny pozemského času odletěli na Geegival. Od té doby o nich neměli zprávy.
Příčka hangáru se rozjela a malá vesmírná loď vylétla do prostoru. Bernardo zadal do řídící automatiky přesná data kurzu a opřel se. Během příští hodiny se nemusel starat vůbec o nic.
„Proč mlčíš?" zeptal se ho Gucky.
„Přemýšlím. Proč nás Atlan neposlal dřív?"
„Je trpělivější než ty. Já si od toho podniku stejně nic neslibuju. Atlan mi zakázal teleportaci. Mám se jen telepaticky spojit s Marshallem."
„Jakmile budeme vědět, co je s Perry Rhodanem a třemi ostatními, otočíme," přisvědčil Bernardo.
„Jsi disciplinovaný důstojník, který poslouchá rozkazy,'1 řekl myšob. „Nepatrné porušení rozkazu bys asi odmítl..."
Poručík se zasmál. „Atlan mě připravil na tvoje návrhy. Dal mi rozkaz, abych všemi prostředky zabránil tvému skoku na Geegival a dokonce mi dovolil použít násilí!"
„Násilí! Jsem fackovací panák dvou galaxií! Táhni k čertu, poručíku!"
Teď zase mlčel Gucky, ale poručík o žádný rozhovor beztak nestál. Dobře věděl, o co v tomto podniku jde. Události na Geegivalu mohou rozhodnout o tom, jestli se pět tisíc členů posádky CRESTU IV vrátí do domovské galaxie nebo ne.

11.

V okamžiku, kdy stanul bezprostředně proti nim, Perry Rhodan už nepochyboval, že Dumfriové jsou oprávněnými nástupci Skoarů. Stačilo mu jen pohlédnout do očí těmto bytostem a vidět výraz bezohlednosti a brutality.

Nalézali se ve čtvercové místnosti, nikoliv nepodobné cele. Byla to místnost jako stvořená pro tvrdé válečníky.
Před oběma Pozemšťany stály stoly.
„Opasky!" řekl vůdce Dumfriů.
Perry Rhodan na něj pohlédl, jako by nerozuměl. Hlas bojovníka by zrychlil tep méně zkušeného muže, ale Rhodan byl rozhodnutý nevzdat se.
„Vy asi nevíte, koho máte před sebou," řekl pomalu. „Je neuvěřitelné, jak se s námi jedná na této planetě. Jsme Technici, žádní zločinci." Za řeči si odepnul opasek a pomalu si jej předával z jedné ruky do druhé.
Dumfri po opasku sáhl a položil ho mezi kovové úchyty. „Opasek bude prozkoumán," oznámil.
„Jak dlouho to bude trvat?"
Přístroj, umístěný pod deskou stolu, začal bzučet. Patrně se spojil s kontrolní stanicí.
Uplynulo několik minut a Rhodanova netrpělivost stoupala. Náhle se na obou stolech rozsvítila popsaná plocha a bylo vidět, jak po ní přebíhají písmena i číslice. Dumfri se naklonil a četl.
„Všechno je v pořádku," řekl po chvíli. „Omlouvám se. Uvažte, prosím, že konám jen svou povinnost."
„Nejsem si jistý, jestli přijmu vaši omluvu," řekl Rhodan a zapnul si opasek. „Všechno bude záležet na průběhu dalších dní dovolené."
Dumfri odvedl oba Modré do pracovny. Královna byla opět ponořena do práce, ale okamžitě vyskočila.
„Kdy odstartujeme?" zeptal se stroze Rhodan.
Fleelina křídla se zachvěla. „Jistě se budete chtít vrátit pro své přátele a zavazadla. Chcete si ponechat původní Jinguisy?"
„Myslím si, že bychom měli učinit tlustou čáru za tím, co bylo," prohlásil Rhodan. „Doufám, že teď začne konečně dovolená."
Královna se uklonila. „Bude mi ctí vyplnit vaše přání."

Rhodan si bezděčně vzpomněl na starého pilota kluzáku. Bylo pro něj útěchou, že na Geegivalu existuje alespoň jediný Jinguis, který má něco jako hrdost.
Kluzák se neslyšně pohyboval nad mořem. Slunce právě vyšlo a jeho paprsky se třpytily na hladině.
Fleel Jinguis dodržela slib. Čtyři Pozemšťané byli na cestě ke kontinentu, kde pobývali Inženýři ze základny.
Otázkou bylo, jestli se jim podaří navázat kontakt s tajemnými pomocníky Budovatelů centra. Rhodan se obával, že je budou nenápadně izolovat.
Rhodan se vytrhl ze zamyšlení, když mu John Marshall položil ruku na paži. Naklonil se k němu a tiše řekl: „Právě jsem měl kontakt s Guckym."
„Je tady?"
„Ne. Ve stíhačce na oběžné dráze kolem planety. Atlan ho poslal, aby se dověděl, co je s námi."
„Sdělil jste Guckymu, co se stalo?"
„Ano. Chtěl mě přimět, abych mu od vás vymohl povolení ke skoku na planetu. Odmítl jsem.'1
Rhodan se usmál. „To se mu asi nelíbilo."
„Ne. Ale Bernarde ho nespustí z očí. Patrně plní Atlanův rozkaz."
„Můžeme otočit," oznámil Gucky.
„Cože? Co tak najednou? Nedosáhl jsi spojení?"
Gucky velkoryse mávl rukou. „Všechno je vyřízené. Mluvil jsem s Jahnem
Marshallem. Ti čtyři jsou na cestě k místu, kam smí jen Inženýři ze základny."
„Určitě je to tak?'1
„Ovšem. Copak se ti někdy stalo, že by tě my sob oklamal?"
Bernardo si nebyl tak docela jistý. „Nelžeš mi?"
„Myšobové nelžou," odpověděl Gucky. „V životě jsem nezalhal, jinak jsem František Josef první."
Poručík Luigi Bernardo vyvedl stíhačku z dosahu přitažlivosti

planety Geegival a zrychlil.
Celou cestu přemýšlel, jestli má riskovat Guckyho přátelství a posádce vlajkové lodi oznámit, že myšob se ode dneška jmenuje František Josef.

William Voltz
PLANETA TISÍCE RADOSTÍ
Vychází v edici Perry Bhodan, sv. 343, ISSN 121279900
Z německého originálu Planet der tausend Freuden, vydaného nakladatel s £vím Arthur Moewig Verlag v Mnichově roku 19710 přeložila Anna Štorkánová. Vydal jako svou čtyřtisící stou devadesátou sedmou publikaci IŽ, s. r. o., Václavské náměstí 36, Praha l, roku 2002. IČO 60 19 82 57. Sazbu zhotovilo grafické studio Tanga, s. r. o., Václavské náměstí 36, Praha 1. Odpovědná redaktorka Jolana Čermáková. Výtvarný redaktor Petra Jodasová. Vytiskla NAVA, s. r. o,, Hankova 6, Plzeň. Vydání první. Tematická skupina 13/34.